JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
euROcon

Anul V Nr. 154; 9-15 Februarie 1996
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 500 lei

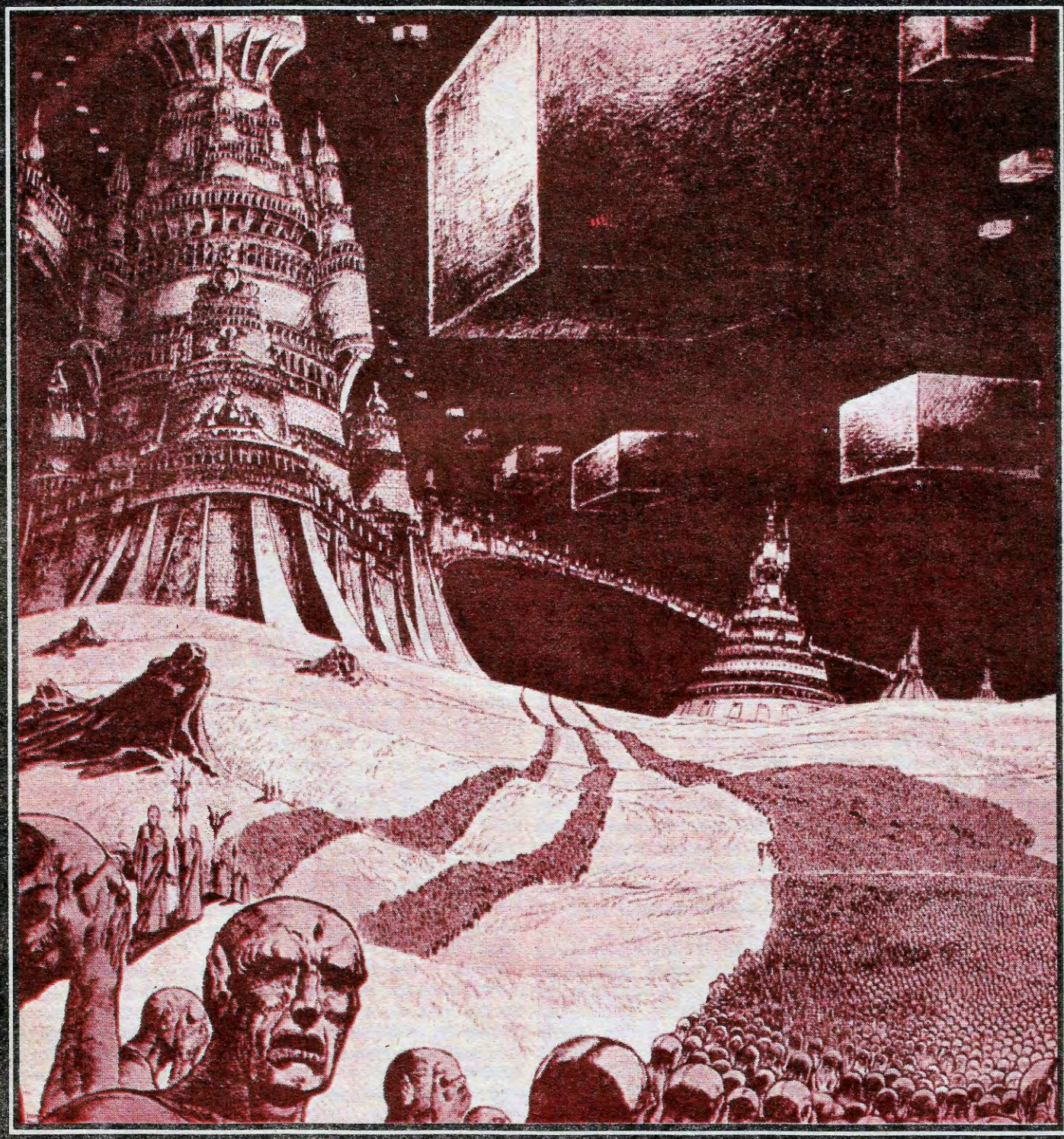

ANTICRITICA

Cîteva fragmentări anticritice despre BLASFEMIE, SATANISM ŞI MOTOCENTAURI

3. Unul din puţinii critici profesionişti ai SF-ului românesc, domnul Voicu Bugariu prezintă, începînd cu numărul 522 (mai, 1995) al *Revistei Anticipaţia*, o rubrică lunară intitulată *Fragmente critice*. Desigur, gestul în sine este lăudabil: în sfîrşit criticii pun umărul la treabă. Din nefericire, generozitatea a rămas la nivel de intenţie.

Primul episod, *Raţionalizare a admiraţiei* pleacă de la nişte premise extrem de incitante. Găsim însă în acest număr cheia unei contradicţii de bază a *Fragmentelor critice* ulterioare; dar să nu... anticipăm. Să enumerăm deocamdată concluziile subcapitolului *O argumentaţie apocrifă şi combaterea ei (Revista Anticipaţia* nr. 522, pag. 25): avangarda SF s-a încheiat; conceptul de literatură SF este depăşit; mişcarea SF este generatoare de mediocritate culturală. Desigur, conform titlului anunţat, există şi o privire ce combate aceste argumente, „plecînd de la analogia dintre plasarea literaturii SF faţă de literatura nonSF şi situarea unei secte faţă de *biserica mamă*" *(Revista Anticipaţia* nr. 522, pag 26). În finalul capitolului, Voicu Bugariu recunoaşte că *„analogia literaturii SF - sectă religioasă este, desigur, doar parţial operantă"*. Ceea ce pare o chestie de bun simţ.

Nu dorim să intrăm în contradicţie cu ideile domnului Bugariu. Totuşi ne păstrăm o serie de rezerve vizavi de concluziile domniei sale: avangarda SF (dacă ar fi să adoptăm acest termen) nu s-a încheiat, pentru că suportul social din spatele ei nu s-a epuizat, omenirea fiind în continuare extrem de preocupată de viitorul său tehnologic sau nontehnologic; despre conceptul de literatură SF este greu să afirmăm că ar fi depăşit, atîta vreme cît graniţele genului sînt practic imposibil de trasat (unde-l plasăm pe George Orwell cu *1984* sau *Ferma animalelor*, pe William Golding cu *Împăratul muştelor*, sau pe Mircea Eliade cu *Tinereţe fără de tinereţe*...?); iar dacă mişcarea SF este prin definiţie generatoare de mediocritate literară, atunci literatura proletcultistă, de pildă, ce mai este?!

Fragmentele critice continuă să curgă, autorul revine în fiecare episod la problema traducerilor proaste *(vom reveni puţin mai tîrziu asupra acestei teme predilecte a domnului Bugariu)*, dar ajungem la un alt punct nodal al fragmentelor critice: subcapitolul *Spre postura de „sectă satanică"* din capitolul *Paradoxul literaturii SF (Revista Anticipaţia* nr. 525, pag. 5). „Într-un articol apărut în *Almanahul Anticipaţia* 1995 am propus o paralelă între resorturile psiho-sociale ale mişcării SF şi cele ale unei secte religioase creştine". Spre marea noastră surprindere autorul a uitat că a făcut acest lucru şi în materialul publicat în urmă cu 3 luni, păstrîndu-şi atunci însă rezervele de rigoare asupra acestei „argumentaţii apocrife". De data aceasta criticul nu mai lasă loc de nici o contra-argumentaţie, reluîndu-şi discursul la mod propriu, cum că „mişcarea SF începe să semene foarte bine cu o sectă satanică profilată pe negarea sistematică a valorilor creştine." În încheiere, autorul se mulţumeşte să afirme doar că *„desigur, literatura nu este Dumnezeu, iar sefiştii nu taie cocoşi negri la miezul nopţii"*. Aşadar, deja unui sens mînuit mai degrabă din raţiuni metodologice, domnul Bugariu, critic profesionist, îi conferă, după doar trei episoade, o direcţie aproape reală. *Şi transfigurarea continuă.*

Prinsă în cruciada împotriva calităţii traducerilor, ideea „satanică" a literaturii SF prinde a se dezvolta. În legătură cu volumul *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*, domnul Bugariu spune că „teribilismul adolescentin se agravează treptat, ajungînd să amintească ritualurile de pîngărire ale unei secte satanice, menite să asigure coeziunea psihologică a prozeliţilor" *(Revista Anticipaţia* nr. 526, pag. 5). Deci, după doar o lună, sf-iştii constată că nu-i totuşi rău să mai taie cîte un cocoş negru la miezul nopţii... Ambalînd motorul propriului aparat critic, domnul Bugariu inventează termenul de *sefutură* (iar noi mărturisim că nu am înţeles asociaţia de idei, din simplu motiv că *Dicţionarul explicativ al limbii române* nu prezintă etimologia cuvîntului *„cultură"* ca o juxtapunere a termenului *„cult"* cu terminaţia *„ură"* - ceea ce ar fi de-a dreptul hilar - ci îi acordă o filiaţie franceză. Presupunînd totuşi că terenul îi este familiar domnului Bugariu şi noi sîntem foarte departe de adevăr, nu am înţeles defel ce înseamnă *„sefult"*, iar gîndul ne duce la un termen obscen, pentru că, recunoaştem, deşi subsemnatul este un milos şi nu se duce să taie cocoşi, noaptea, cu restul redacţiei *Jurnalului SF*, a ascultat la viaţa sa şi rock satanic...). Mai mult, peste alte două luni, *Fragmentele critice* ale domnului Bugariu fac o remarcă tangenţială asupra „repetatelor sugestii ateiste, rude urbane ale blasfemiilor din *Motocentauri pe Acoperişul Lumii*" (nr. 528/529, pag. 4). Simplul model, interesant de altfel, de existenţă a science fiction-ului ca „satelit" religios al mainstream-ului, a dus, pe parcursul a doar cîteva luni, la blasfemia satanică a motocentaurilor.

Desigur, ne vedem obligaţi să facem o precizare. Nimeni nu pune la îndoială dreptul domnului Bugariu - sau a oricărei alte persoane - de a emite aprecieri la adresa SF-ului sau a volumului cu motocentauri. Este foarte posibil ca *Motocentauri pe Acoperişul Lumii* să nu prezinte nici o valenţă artistică sau estetică (nici măcar anticriticul înfocat care semnează aceste rînduri nu merge pînă la judeca un volum în care-i apare numelel) şi nu avem intenţia defel de a discuta acest lucru. Ne-a contrariat însă acuza de blasfemie, care nu are nici o legătură cu vreo categorie estetică. *Motocentaurii* zugrăvesc un univers paralel în care religiile apar în alte forme, iar creştinismul nu mai este prezent. Totuşi trimiterile spre creştinism sînt mai mult decît transparente, într-o serie de texte din acest volum. Este această istorie paralelă blasfemică prin definiţie? Dacă da, atunci literatura ostentativ ateistă a perioadei comuniste cum este? Super blasfemică? Un roman de genul *Domnul luminii*, de Roger Zelazny, în care adeptul creştinismului într-o lume dominată de budism este perceput drept îngerul răului, este hiper blasfemic? Să fim serioşi.

De altfel, deşi domnul Voicu Bugariu are grijă să precizeze că viziunea domniei sale ia în calcul şi aspecte psiho-sociale, conexiunile par a fi inexistente. De pildă, veşnica tînguire că traducerile se fac de mîntuială *(ceea ce nu este foarte departe de adevăr)* duce la aceeaşi nostalgică amintire a acelor traducători profesionişti care lucrau extrem de laborios şi care acum sînt neglijaţi de avalanşa de amatori dispuşi la superficialitate. Apare însă următoarea întrebare: cînd lucrau aceşti profesionişti? Pe vremea cînd se traduceau 2 - 3 titluri pe an, dacă era un an norocos? Ne place sau nu ne place, cartea este o industrie. Profesionismul în domeniul acesta implică şi o schimbare profundă, atît în mentalitatea editorilor, cît şi a cititorilor. Iar criticii profesionişti au mult mai mult de lucru, pentru că datoria de a veghea asupra acestei industrii le revine, în primul rînd, lor. Ori, dacă domniile lor nu înţeleg faptul că a păstra tăcerea sau nostalgia asupra trecutului înseamnă de fapt a perpetua nonvaloarea; sub toate aspectele sale distructive, atunci critica prestată de aceştia nu mai are nici un sens. *Fragmentele critice* ale domnului Bugariu devin astfel *fragmentările unui orgoliu nemăsurat, care ascunde o incapacitate avansată de obiectivitate.*

Desigur, poate că ultimele cuvinte par prea grele. Pentru că sînt cuvinte care dor, dacă sînt percepute ca o judecată nedreaptă. Ne dor însă, la fel de tare, şi pe noi. Iar dacă domnul Voicu Bugariu ne va demonstra contrariul, vom fi foarte bucuroşi că neam înşelat şi-i vom prezenta fără nici o reticenţă, scuzele de rigoare. În mod sincer, foarte bucuroşi, pentru că altminteri avem deja senzaţia nelămurită a îndepărtării sau chiar a pierderii unui vechi şi bun prieten al science fiction-ului românesc.

Cătălin IONESCU

JURNALUL SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128.

Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Adrian BĂNUȚĂ
(Redactor Șef)
Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Ștefan GHIDOVEANU,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION,
Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Mihai SAMOILĂ,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR
Laurențiu TURCU,
Horia Nicola URSU
(Redactori)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 3129945; FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*

Culegere: *Alina LEON*

Corectură: *Mihail GRĂMESCU*

Montaj offset: *Mariana SEBE*, *Silvana GREERE*

PREMIILE

singurului săptămînal de cultură SF din lume:
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

Richard Matheson

Un caz de DISPARIȚIE

(Pagini reproduse dintr-un caiet manuscris găsit, în urmă cu două săptămîni, într-o cafenea din Brooklyn. Pe aceeași masă se mai afla o ceașcă de cafea, pe jumătate goală. După spusele proprietarului, masa respectivă nu mai fusese ocupată de vreo trei ore în clipa cînd a observat pentru prima oară caietul).

Sîmbătă, în zori

N-ar trebui să scriu despre aceste lucruri. Ce s-ar întîmpla dacă le-ar găsi Mary? Și ce dacă?! Am pune punct, asta-i tot. Cinci ani risipiți în vînt.

Dar simt nevoia să o fac. M-am obișnuit cu scrisul. Nu-mi găsesc liniștea, altfel. Să-mi aștern gîndurile negru pe alb, să le scot din mine, să-mi ușurez mintea. Dar e atît de greu să ușurezi lucrurile și atît de ușor să le complici.

Mă gîndesc la lunile care au trecut.

Cum a început totul? Cu o ceartă, desigur. Ne-am certat de atîtea ori de la începutul căsătoriei noastre! Și, ceea ce e oribil, dintr-un singur motiv: banii.

Ea spune:

– Nu-i vorba acum de încrederea pe care o am în talentul tău. E vorba de facturi, pe care n-avem cu ce le plăti.

– Facturi pentru ce? Pentru ceva necesar? Nu! Facturi pentru o mulțime de lucruri inutile.

– Inutile?! Și iar începem. Doamne, cît de groaznic e să nu ai bani! Nimic nu poate suplini această lipsă. Cum poți oare scrie în tihnă atunci cînd ai probleme cu banii? Banii, banii... Televizorul, frigiderul, mașina de spălat, nimic nu e achitat încă. Și ea își dorește acum un pat...

Timpitul de mine, am complicat și mai mult situația. De ce-am fugit de-acasă în seara aceea? Desigur, ne-am certat, dar nu era pentru prima dată. Orgoliul, asta a fost. Șapte, șapte ani consacrați scrisului, pentru a cîștiga, în total 316 dolarii! Și serile petrecute cu slujba de dactilograf cu jumătate de normă, Mary fiind și ea obligată să lucreze! Numai Dumnezeu știe cîtă dreptate are și ea cînd se îndoiește de mine, e normal ca ea să dorească să accept postul oferit de Jim.

Totul e numai din vina mea. Dacă îmi admiteam eșecul, dacă făceam numai aceast gest, totul ar fi fost rezolvat. N-ar mai fi trebuit să lucrez noaptea, iar Mary ar fi putut rămîne acasă, așa cum își dorește. Așa cum se cuvine. Un simplu gest, atîta tot.

Dar am făcut gestul care nu trebuia. Îmi vine rău, cînd mă gîndesc!

Mike și cu mine am luat-o razna, ca doi idioți. Ne-am întîlnit cu Jane și Sally. Apoi am petrecut luni de zile, încercînd să ne convingem că nu ne comportăm ca doi idioți. Ne-am lăsat acaparați de ceea ce noi numeam „o experiență". Am făcut pe nebunii, uitînd că sîntem căsătoriți.

Și apoi, noaptea trecută, amîndoi, cu ele, în garsoniera lor...

Ți-e frică să scrii cuvîntul? Imbecilule!

Adulter.

De ce e totul atît de încurcat? O iubesc pe Mary. O iubesc. Și, iubind-o, am făcut ceea ce am făcut.

Mai mult chiar, mi-a plăcut. Jane e tandră, înțelegătoare, pasionată. E simbolul fericirii pierdute. A fost minunat. N-are nici un rost să mint.

Cum poate fi minunat ceva rău? Dar cruzimea, izvor de bucurie? Totul e perversiune, confuzie, dezordine și furie.

Sîmbătă, după-amiază

Slavă Domnului, m-a iertat. N-am s-o mai caut niciodată pe Jane. Totul va fi în ordine.

Azi dimineață m-am așezat pe pat; Mary dormea încă. S-a trezit și m-a privit cu ochii mari, apoi s-a iutat la ceas. Plînsese.

– Unde ai fost? m-a întrebat, cu o voce fragilă, de fetiță, cu vocea pe care o are cînd e speriată.

I-am spus:

– Cu Mike. Am băut și-am sporovăit toată noaptea.

M-a privit, vreme de o clipă. Apoi, încetișor, mi-a luat mîna și mi-a pus-o pe obrazul ei.

– Iartă-mă, mi-a spus, și ochii i s-au umplut de lacrimi.

Am strîns-o la piept, ca să nu-mi poată vedea fața.

– Oh, Mary! Te rog, iartă-mă și tu!

N-am să-i spun niciodată adevărul. Înseamnă prea mult pentru mine. N-aș suporta s-o pierd.

Sîmbătă, seara

Azi după-amiază am fost la un magazin să comandăm un pat nou.

– Dragul meu, dar nu ni-l putem permite! a protestat ea.

– Nu te mai gîndi la asta. Cel vechi era atît de incomod! Vreau ca fetița mea să aibă numai vise frumoase.

M-a sărutat pe obraz, fericită. A început să țopăie pe pat, ca un copil încîntat de-o jucărie nouă. „Uite!" striga, „Cît e de moale!"

Totul e în ordine. Mai puțin mormanul de note de plată ce vor veni prin poștă. Mai puțin ultima mea povestire, căreia nu-i chip să-i găsesc un început satisfăcător. Mai puțin romanul meu, care a fost refuzat de cinci edituri. *Burney House* trebuie să îl accepte. L-au păstrat destul de mult. Contez pe asta. Am ajuns într-un punct critic al carierei mele. Și nu numai al carierei. Am tot mai mult impresia că sînt un resort ce și-a pierdut elasticitatea.

În sfîrșit... măcar cu Mary, totul mergea bine.

Duminică, seara

Din nou probleme. Iar ne-am certat. Nici măcar nu mai știu pentru ce. Ea e îmbufnată. Eu spumeg de furie. Nu sînt în stare să scriu atunci cînd sînt tulburat. Ea știe asta.

Îmi vine greu să-i telefonez lui Jane. Cel puțin, ei îi pasă de

Jurnalul S.F.

Îndeletnicirile mele. Îmi vine să las totul baltă, să mă îmbăt, să mă înec, orice. Nu mă mir că bebeluşii sînt fericiţi. Duc o viaţă atît de simplă. Puţină foame, un pic de frig, un gram de frică de întuneric. Atîta tot. La ce bun să mai creşti? Viaţa e mult prea dificilă.

Mary mă cheamă la cină.

Nu prea am chef să mănînc. De fapt, n-am chef nici să mai stau pe-acasă. Poate c-am să-i telefonez lui Jane, ceva mai tîrziu. Doar aşa, ca s-o salut.

Luni, dimineaţa

Dumnezeii dumnezeilor lor!

Nu le-a fost de-ajuns că au păstrat manuscrisul mai bine de două luni, oh, nu! Pe deasupra, l-au mai pătat şi cu cafea, şi mi l-au trimis înapoi, refuzat, cu o scrisoare-circulară! Dacă aş putea, i-aş omorî! Oare ei ştiu, într-adevăr, ce fac?!

Mary a văzut circulara. Mi-a spus:

– Ei, şi-acum?

I-am simţit în glas disprețul. „Acum?". Mă străduiam să nu explodez.

– Tot te mai simţi în stare să fii scriitor?

Am explodat.

– Sigur că da, ei au dreptate, ei sînt juriul suprem, nu? Eu nu fac doi bani, fiindcă aşa zic ei?!

– Chestia asta durează de şapte ani. Fără rezultate.

– Şi va mai dura, încă pe-atîta! Dacă trebuie, chiar o sută de ani!

– Refuzi să preiei slujba oferită de Jim?

– Exact.

– Spuneai că dacă nu-ţi vor accepta cartea, vei primi postul!

– Am ce lucra. Şi tu ai! Aşa stau lucrurile şi aşa vor rămîne!

– Tot ce se poate, dar eu nu voi rămîne!

Vrea să mă părăsească. Ce mai urmează, oare? Lehamite, note de plată, scrisul... Eşecuri, eşecuri!... Viaţa mea cea veche se scurge, picătură cu picătură, construind în jurul meu un zid de complicaţii, ca un nebun ce manipulează un joc de cuburi.

Tu, Stăpîn-al-lumii, tu, cel ce mînuieşti universul!

Dacă exişti, dacă e cineva care mă ascultă... scapă-mă de toate astea!

Simplifică lumea! Nu cred în nimic, dar aş da orice, orice din lume dacă...

Ce importanţă are? Mi-e totuna.

Azi îi voi telefona lui Jane.

Luni, după-amiază

Am ieşit în oraş ca s-o sun pe Jane. Mary pleacă astă-seară la sora ei. Nici nu poate fi vorba să mă duc şi eu. Nici n-am de gînd să discut despre asta.

Am sunat-o pe Jane ieri seară, la ea, la *Stanley Club,* iar telefonista mi-a spus că e plecată din oraş. Mă gîndeam să o caut azi, la birou.

Am intrat la cafeneaua din colţ, ca să telefonez de acolo. Mi-a fost peste putinţă să-mi amintesc numărul. Cea mai bună metodă pentru a uita numerele de telefon e să încerci să le reţii în memorie. Deşi mai sunasem de nenumărate ori la acest număr, nu mi-l aminteam cu nici un chip.

Lucrează la o revistă, *Design Handbook* sau *Designer's Handbook*, sau ceva de genul ăsta. Curios, am uitat şi asta.

Trebuia să fiu mai atent.

Dar îmi aduc aminte unde se află. Am trecut s-o iau într-o zi, cînd am luat prînzul împreună. Mary mă credea la biblioteca municipală.

Am luat cartea de telefon. Din cîte ţineam minte numărul revistei la care lucra Jane era trecut în colţul din dreapta, sus, pe pagina din dreapta. Îl căutasem de vreo zece ori pînă acum.

Azi, nu mai era acolo.

Am găsit cuvîntul *Design* însoţit se diverse alte apelative. Dar se afla în stînga, în partea de jos a coloanei din stînga, exact în colţul opus. Şi nu găseam numele. De obicei, cînd îl căutam şi dădeam peste el, ştiam că acela este, îl recunoşteam imediat. Azi, nu.

Am parcurs lista în sus şi în jos. N-am găsit nimic ce să semene cu *Design Handbook*. În cele din urmă, am notat numărul de la *Design Magazine*, dar am sentimentul că nu e ceea ce căutam.

Era prea tîrziu pentru a mai telefona, aşa că m-am dus acasă, ca să mănînc. Mă voi întoarce curînd.

Ceva mai tîrziu.

Prînzul m-a mai liniştit. Simţeam nevoia să mă liniştesc, deoarece perspectiva acestui telefon mă neliniştea.

Am format numărul. A răspuns o femeie, spunîndu-mi:

– *Design Magazine*, poftiţi!

Am cerut să vorbesc cu Miss Lane.

– Cu cine?

– Cu Miss Lane!

Mi-a spus:

– Aşteptaţi o clipă! Mi-am dat seama că greşisem numărul. De fiecare dată cînd sunam, înainte telefonista îmi făcea imediat legătura cu Jane.

– Vreţi vă rog să repetaţi numele?, a spus, din nou, vocea de la capătul firului.

– Miss Lane. Probabil că n-am format bine numărul...

– Vreţi, poate, să vorbiţi cu domnul Payne?!

– Nu, nu. Scuzaţi-mă, e o greşeală.

Am pus receptorul în furcă, enervat. De cîte ori sunasem la numărul acela fantomă... Ce glumă de prost gust!

M-am gîndit că, poate, consultase o carte de telefon mai veche, aşa că am consultat alta. Era la fel.

Am să-i telefonez deseară, acasă, n-am ce face. Vreau să o găsesc azi, pentru a fi sigur că-mi va rezerva seara de sîmbătă.

Mi-a trecut prin minte ceva. Telefonista aceea... Vocea ei... Aş putea să jur că era exact vocea pe care o auzisem în alte dăţi, atunci cînd o sunam pe Jane.

Ciudată idee.

Luni, seara

Am sunat la *Stanley Club,* în timp ce Mary coborîse să aducă două cești de cafea.

I-am spus telefonistei ca de fiecare dată:

– Aş dori să vorbesc cu Miss Lane, vă rog!

– Nu închideţi, vă rog!

Tăcere. Încep să-mi pierd răbdarea, apoi aud un declic.

– Cum aţi spus?

– Miss Lane. Am mai sunat-o, de nenumărate ori!

– Mă uit încă o dată pe listă.

Din nou tăcere. Apoi:

– Aici nu locuieşte nimeni cu acest nume, domnule.

– Dar, v-am spus, am mai sunat-o...

– Sînteţi sigur că aţi format corect?

– Desigur! Sînteţi *Stanley Club*, nu?

– Exact.

– Ei bine, numărul acesta îl căutam!

– Nu ştiu ce să spun. În nici un caz, la noi nu locuieşte nici un fel de Miss Lane.

– Dar am telefonat şi ieri seară! Mi-aţi spus că a ieşit în oraş!

– Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

– Bine, dar nu se poate!

– Pot să mă mai uit o dată, dar e zadarnic, să ştiţi!

– Şi nici nu s-a mutat de la dumneavoastră, zilele trecute, cineva cu acest nume.

– De un an de zile n-am mai avut camere libere. Ştiţi cum e, la New York, cu criza asta de locuinţe...

– Da, ştiu! Am închis telefonul.

M-am aşezat la biroul meu. Mary se întorsese cu cafetiera. M-a avertizat că mi se răceşte cafeaua. Am pretins că îl sunasem pe Jim în legătură cu postul oferit. O minciună deloc indicată. Acum va avea ocazia să pună din nou problema pe tapet. Mi-am băut cafeaua, am încercat să lucrez. Nu-mi stătea însă mintea la aşa ceva.

Undeva, ar trebui să dau de ea. Doar n-am visat-o! Şi nici Mike n-a visat-o pe Sally...

Sally! Şi ea locuia tot acolo!

Am pretextat că mă doare capul şi că mă duc să-mi iau calmante. Aveam acasă, dar i-am spus lui Mary că nu suport acel gen de medicamente. Ce minciuni banale!

Am alergat la cafenea. Mi-a răspuns aceeaşi telefonistă.

– Sălly Norton este acasă?

– Rămîneţi pe fir, vă rog!

Am simţit un nod în stomac. Înainte nu consulta lista, cunoştea pe de rost numele locatarilor. Sally şi Jane locuiau la *Club de* doi ani de zile!

I-am auzit din nou vocea:

– Îmi pare rău, domnule, la noi nu locuieşte nici o persoană cu acest nume.

Am gemut.

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Nici Jane, nici Sally Norton?!

– Dumneavoastră aţi telefonat şi adineauri?

– Da.

– Ascultaţi, dacă e vorba de vreo glumă...

– O glumă! Am sunat ieri seara şi mi-aţi spus că Miss Lane a ieşit în oraş, întrebîndu-mă dacă vreau să-i transmit ceva. V-am răspuns că nu, iar acum pretindeţi că...

– Nu ştiu ce să vă spun. Cît despre ieri seară, nu-mi amintesc absolut nimic. Dacă doriţi, vă fac legătura cu directorul...

– Nu, n-ar avea nici un rost.

Am închis, şi l-am sunat pe Mike. Nu era acasă. Soţia lui, Gladys, mi-a răspuns că a plecat să cineze în oraş.

Eram cam nervos, am luat-o razna:

– Cu prietenii? Cu prieteni bărbaţi, adică?

Gladys a părut şocată:

– Sper că da!

Începe să-mi fie frică.

Marţi, seara

Astă-seară l-am sunat din nou pe Mike. L-am întrebat dacă mai ştie ceva de Sally.

– Cine?

– Sally?!

– Care Sally?

– Ştii foarte bine, şmecherel

– Asta vrea să fie un banc?

– Aşa se pare! Ce-ar fi să vorbim serios?

– Bine. Hai s-o luăm de la capăt. Cine dracu' mai e şi Sally?

– Nu o cunoşti pe Sally Norton?

– Nu. Cine-i tipa?

– Nu te-ai întîlnit niciodată cu ea, cu Jane Lane, împreună cu mine?

– Jane Lane?! Cine mai e şi asta?

– N-o cunoşti nici pe Jane Lane?

– Nu! Şi să ştii că nu eşti deloc amuzant! Chiar ţi-aş recomanda să încetezi odată! Între doi bărbaţi însuraţi este...

– Ascultă-mă! am strigat. Unde ai fost sîmbătă seara, acum trei săptămîni?

A tăcut cîteva clipe.

– N-a fost seara pe care am petrecut-o împreună, în

timp ce Gladys și Mary erau la nu știu ce acțiune de binefacere?

– Împreună... Doar noi doi?

– Dar cine altcineva?

– N-a fost nici o fată cu noi? Sally? Jane?

– Iar începi?! a mormăit el. Spune-mi, bătrîne, ce-ai pățit? S-a întîmplat ceva?

M-am sprijinit de peretele cabinei telefonice.

– Nu, am murmurat. Totul e în regulă.

– Ești sigur? Mi se pare că ești într-o stare groaznică!

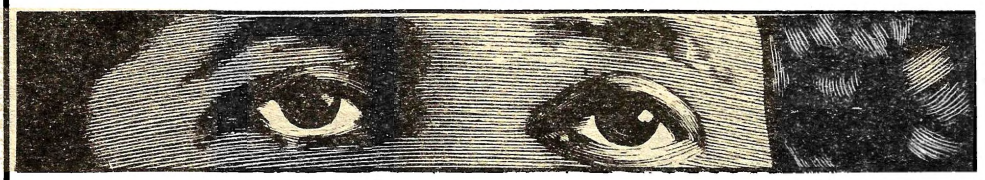

Am închis. Sînt, într-adevăr, într-o stare groaznică. Ca un înfometat într-o lume în care nu găsește nici măcar un grăunte de mîncare.

Ce se întîmplă?

Miercuri, după-amiază

A mai rămas un singur mod de a afla dacă Jane și Sally au dispărut cu adevărat. Am întîlnit-o pe Jane prin intermediul unuia dintre foștii mei colegi de liceu. Erau amîndoi din Chicago. El îmi dăduse adresa ei de la Stanley Club, la New York. Nu știa că sînt însurat. Am căutat-o pe Jane, am ieșit împreună, iar Mike a ieșit cu prietena ei, Sally. Așa s-au petrecut lucrurile. Știu că așa s-a întîmplat.

I-am scris deci prietenului meu, Dave. Îi spuneam ce s-a întîmplat. Îl rugam să-i caute pe părinții lui Jane și să-mi răspundă cît mai repede: era vorba de o farsă, sau de o serie de coincidențe. Apoi mi-am luat carnețelul cu adrese.

Numele lui Dave nu era trecut în repertoar.

Înnebunesc oare de-a binelea? Sînt ferm convins că adresa se afla acolo. Îmi amintesc de seara cînd mi-am notat-o în carnețel, ca să pot păstra legătura cu el după absolvire. Îmi aduc aminte chiar și de pata de cerneală pe care am făcut-o, căci mi-a alunecat stiloul.

Pagina e albă.

Mi-amintesc de el, de numele lui, îmi amintesc cum arăta, cum vorbea, îmi aduc aminte de tot felul de chestii pe care le-am făcut împreună, de cursurile pe care le-am urmat.

Păstram pe undeva o scrisoare pe care mi-o trimisese într-un an cînd rămăsesem la colegiu, într-o vacanță de Paști. Eram cu Mike, în camera mea, atunci cînd am primit-o. Vacanța dura doar cîteva zile, iar noi, locuind la New York, nu aveam timp să ajungem acasă, pentru a ne petrece Paștele în familie.

Dave, în schimb, plecase la ai lui, la Chicago, de unde ne trimisese scrisoarea aceea amuzantă, prin poșta pneumatică. Din glumă, o sigilase cu cerneală roșie, însemnînd-o cu inelul.

Scrisoarea se afla în sertarul în care îmi păstrez amintirile. Nu mai e acolo.

Aveam și trei poze cu Dave, de la ceremonia de absolvire. Două dintre ele le păstram în albumul de familie. Sînt acolo și acum.

Dar el nu mai apare în nici una dintre ele.

Se văd doar grădinile colegiului, iar, în plan îndepărtat, clădirile amfiteatrelor și biblioteca.

Mi-e teamă să-mi continui investigațiile. Aș putea scrie sau telefona la colegiu, pentru a-i întreba dacă Dave le-a fost vreodată elev.

Dar mi-e frică să încerc.

Joi, după-amiază

Azi l-am căutat pe Jim, la biroul său din Hampstead. A fost destul de surprins să mă vadă.

– Să nu-mi spui că ai făcut atîta drum cu trenul doar ca să mă anunți că accepți postul.

L-am întrebat:

– Jim, ți-am vorbit vreodată de o fată din New York, o fată numită Jane?

– Jane? Nu, nu cred...

– Haide, Jim, am făcut cu siguranță aluzie la ea! Uite, ultima dată cînd am jucat poker împreună cu Mike... Ți-am povestit despre ea, atunci.

– Nu-mi amintesc, Bob. Dar de ce te interesează?

– Nu reușesc să dau de ea. Nici de fata cu care ieșea Mike. Iar Mike neagă că le-ar fi întîlnit vreodată!

Văzîndu-i figura uimită, i-am dat mai multe explicații. A exclamat:

– Felicitări! Doi bărbați însurați care aleargă după fuste...

– Eram prieteni și nimic mai mult. Un fost coleg de la colegiu ni le-a prezentat. Nu-ți forma, te rog, o părere greșită!

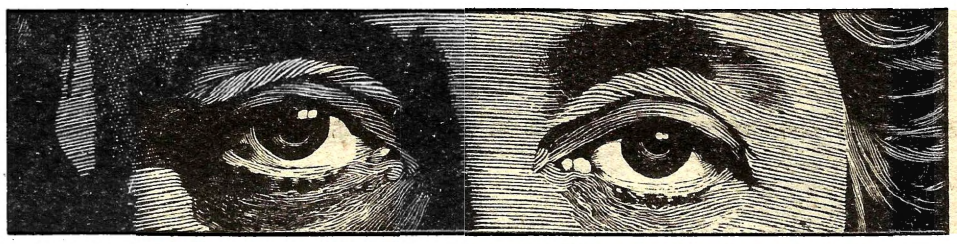

– Bine, hai s-o lăsăm baltă! De fapt, ce amestec am eu în toate astea?

– Nu pot să le regăsesc. Pur și simplu, au dispărut. Nici măcar nu se poate dovedi că au existat vreodată.

A ridicat din umeri.

– Și ce dacă? Și, apoi, m-a întrebat dacă Mary era la curent cu toate astea. M-am făcut că nu-l aud și i-am ignorat întrebarea.

– Și nici în scrisorile mele nu ți-am pomenit niciodată despre Jane?, am continuat eu.

– N-aș putea să-ți spun, nu păstrez niciodată scrisorile.

Foarte curînd ne-am despărțit. Devenea prea curios. Iar eu cunosc filiera. El îi povestește neveste-si, nevastă-sa îi spune lui Mary... Foc de artificii!

Ieșind din gară la sfîrșitul după-amiezii, am avut sentimentul atroce al provizoratului. Dacă mă așezam, aveam impresia că stau pe aer.

Cred că o luasem razna, fiindcă am intrat intenționat într-un trecător, ca să văd dacă îmi percepe prezența. A țipat și a început să mă înjure.

Mi-a venit să-i sar de gît și să-l sărut.

Joi, seara

L-am sunat pe Mike ca să-l întreb dacă-și mai amintește de Dave, de la colegiu.

Soneria telefonului s-a întrerupt și s-a auzit un declic. Apoi am auzit vocea unei telefoniste:

– Ce număr ați format, domnule?

Am simțit un fior înghețat în șira spinării. I-am spus numărul. Mi-a răspuns că nu au în centrală un astfel de număr.

Am scăpat din mînă receptorul. Mary s-a apropiat, nedumerită, dorind să afle ce se întîmplase. Vocea telefonistei repeta:

– Alo, alo, alo...

Am pus, grăbit, receptorul în furcă.

– Ce faci acolo? m-a întrebat Mary.

– Nimic. Mi-a scăpat telefonul.

M-am așezat la biroul meu. Tremuram ca o frunză.

Mi-e teamă să vorbesc cu Mary despre Mike și Gladys. Mi-e frică să nu-mi răspundă că n-a auzit nicidată pronunțîndu-se numele acestora.

Vineri

Am verificat cum stau lucrurile în privința revistei *Design Handbook*. Cei de la informații m-au anunțat că nici o publicație cu acest nume nu a fost înregistrată. Pentru orice eventualitate, m-am dus să văd.

Am recunoscut clădirea. M-am uitat pe lista birourilor, afișată în hol. Știam că nu voi găsi redacția nici unei reviste dar, cu toate acestea, am avut un șoc.

Am luat ascensorul; eram dezorientat și simțeam un gol în stomac. Aveam impresia că sînt purtat în derivă, departe de tot ceea ce știam că există.

Am coborît din lift la trei. Mă aflam exact în locul de unde o luasem o dată pe Jane.

Era o companie de textile.

– N-a fost niciodată o revistă aici?, am întrebat la recepție.

– Din cîte știu eu, nu, a răspuns funcționara. Dar eu nu lucrez aici decît de trei ani.

M-am întors acasă. I-am spus lui Mary că nu mă simt prea bine și că n-am să plec la lucru astă-seară. Mi-a spus că nu va merge nici ea. M-am dus în dormitor, ca să fiu singur. M-am așezat în locul unde aveam de gînd să punem patul cel nou cînd avea să fie livrat, peste vreo săptămînă.

Mary a revenit după mine. S-a oprit în prag.

– Bob, ce se întîmplă? Cred că am dreptul și eu să știu! Vocea îi era nervoasă.

– Nu-i nimic!

– Te rog, nu-mi spune nu! Nu sînt oarbă, să știi!

Mi-a venit să alerg spre ea și s-o iau în brațe. I-am întors spatele:

– Am de scris o scrisoare.

– Cui?

M-am enervat:

– E numai treaba mea, da?

Apoi i-am spus că-i scriam lui Jim.

M-a privit în ochi.

– Aș vrea să te cred.

– Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a întors spatele.

– Salută-l din partea mea pe... Jim.

Vocea i s-a frînt. M-au trecut fiori auzind-o.

Am scris scrisoarea. Am decis că Jim m-ar putea ajuta. Situația e mult prea disperată pentru a mai putea fi trecută sub tăcere. I-am scris despre dispariția lui Mike. Îl întrebam dacă-și mai amintește de acesta.

Curios, abia dacă-mi tremura mîna. Poate așa e atunci cînd aproape că nu mai aparții acestei lumi.

Sîmbătă

Mary a plecat devreme, avea ceva urgent de

dactilografiat. După ce mi-am luat micul dejun, m-am dus să scot niște bani de la bancă, pentru a plăti patul cel nou.

Am completat un cec de o sută de dolari. L-am întins casierului, împreună cu carnetul meu de cecuri.

L-a deschis și m-a privit, încruntîndu-se:

– Vă credeți amuzant?

– Cum adică?

Mi-a întins carnetul de cecuri, spunînd:

– Următorul, vă rog.

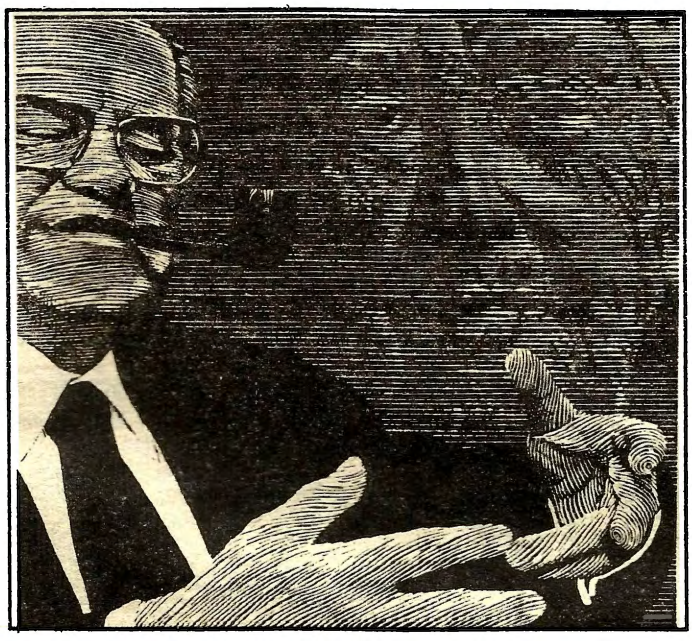

Cred că am țipat: „Ce te-a apucat, omule?"

De la un birou s-a ridicat un bărbat și s-a apropiat, încercînd să își dea importanță. Femeia care stătea în spatele meu mi-a spus: „Îmi dați voie și mie la ghișeu?"

- Ce s-a întîmplat? m-a întrebat tipul.

- Casierul dumneavoastră refuză să-mi dea banii!

I-am întins carnetul de cecuri. El l-a luat și l-a deschis, ridicînd spre mine o privire surprinsă. Apoi mi s-a adresat calm:

- Acest carnet de cecuri nu corespunde cu nici un cont aflat la noi în bancă.

I l-am smuls dintre degete, cu inima bătînd nebunește.

Nu fusese niciodată utilizat.

Am gemut:

– Oh, doamne!

– Doriți să verificăm numărul?

Dar numărul nici măcar nu exista. Ochii mi se umplură de lacrimi.

– Nu, am șoptit. Nu...

Am ieșit, în timp ce individul încerca să mă rețină:

– O clipă doar, domnule...

Am alergat pînă acasă...

Am așteptat-o pe Mary la intrare. O mai aștept și acum.

Privesc carnetul cu cecuri. Rîndul în care ne pusesem semnăturile. Căsuțele în care ne-au fost înscrise depunerile. Cincizeci de dolari de la părinții noștri, cu ocazia primei aniversări a căsătoriei noastre. Două sute treizeci de dolari de la casa de ajutor a foștilor combatanți. Douăzeci de dolari. Zece dolari...

Totul e gol.

Totul dispare.

Jane. Sally. Mike. Numele își iau zborul, odată cu persoanele care le poartă.

Iar acum, carnetul de cecuri. Ce va urma?

Mai tîrziu

Acum știu.

Mary nu s-a întors.

Am sunat la birou. Mi-a răspuns Sam.L-am întrebat dacă Mary e acolo. Mi-a spus că probabil e vorba de vreo confuzie, că la ei nu lucrează nici un fel de Mary. I-am spus cine sînt și l-am întrebat dacă eu lucrez acolo...

– Gata cu gluma, mi-a spus. Contez pe tine pentru luni seara.

Mi-am sunat vărul, pe soră-mea, un unchi. Nici un răspuns. Nici măcar n-a sunat telefonul. Nici unul din numere nu exista.

Da, nici unul dintre ei nu mai există.

Duminică

Nu știu ce să fac. Mi-am petrecut ziua stînd la fereastră și privind în stradă. Pîndeam vreo figură cunoscută. Nu erau decît străini.

Nu îndrăznesc să plec de acasă. Doar atît mi-a mai rămas. Casa, mobilierul și hainele noastre.

Adică hainele mele. Dulapul ei e gol.L-am deschis azi-dimineață cînd m-am trezit, și nu mai era acolo nici măcar o batistă. E ca un fel de exercițiu de prestidigitație, o scamatorie, o...

Mi-a venit să rîd. Cred că sînt...

Am telefonat la magazinul de mobilă. E deschis și duminica după-amiaza. Mi-au spus că nu au înregistrat nici o comandă pe numele nostru. Dacă doresc, pot trece să verific.

M-am întors la fereastră.

M-am gîndit să telefonez unei mătuși din Detroit. Dar nu reușesc să-mi aduc aminte numărul ei. În agendă nu mai e. Întreg repertoarul s-a golit. A rămas doar numele meu, înscris cu litere aurii, pe copertă.

Numele meu. Doar numele meu. Ce-ar fi de spus? Ce-aș putea face? E simplu: nimic.

Am frunzărit albumul cu fotografiile de familie. Aproape toate fotografiile s-au schimbat. Sînt goale. Nu mai e nici Mary, nici părinții noștri, nici prietenii.

Îmi vine să rîd.

Pe poza de la nuntă stau singur la o masă plină de bunătăți. Cu brațul stîng înlănțuiesc o mireasă absentă și, în jurul mesei, o mulțime de pahare plutesc în aer.

Închin, în cinstea mea.

Luni, dimineața

Scrisoarea pe care i-am trimis-o lui Jim mi-a fost returnată, purtînd pe plic mențiunea: „ADRESANTUL NECUNOSCUT".

Speram să-l întîlnesc pe poștaș, dar n-am reușit, căci trecuse înainte să mă trezesc.

Am intrat la băcănie. Proprietarul mă cunoștea. Însă, cînd l-am întrebat dacă n-o văzuse pe nevastă-mea, a rîs spunîndu-mi că știe prea bine c-am să-mi sfîrșesc zilele celibatar...

Mi-a mai rămas o singură soluție. E un risc pe care trebuie să mi-l asum. Trebuie să părăsesc casa și să merg în oraș, la *Asociația Veteranilor de Război*. Trebuie să verific dacă mai au fișa mea. În caz afirmativ, vor fi rămas cu siguranță unele informații privitoare la studiile mele, la familia mea, la legăturile mele.

Iau cu mine acest caiet. N-aș vrea să-l pierd. Dacă l-aș rătăci, n-aș mai avea nimic pe lume care să-mi dovedească faptul că nu sînt nebun.

Luni, seara

Stau la masă, la cafeneaua din colț.

Casa a dispărut.

Întorcîndu-mă de la *Asociație*, n-am mai găsit decît un teren viran. I-am întrebat pe copiii ce se jucau acolo dacă mă cunoșteau. Mi-au răspuns negativ, că se joacă de cînd lumea pe acel maidan.

La *Asociație* nu aveau nici o fișă avîndu-mă drept subiect. Nici măcar un rînd.

Asta înseamnă că nu mai exist ca individ. Sînt ceea ce posed: corpul meu și hainele care îl acoperă. Toate actele mi-au dispărut din portofel.

Fără să-mi dau seama, mi-a dispărut și ceasul de pe mînă. Avea pe dos o inscripție. Mi-o amintesc perfect.

„Iubitului meu, toată dragostea mea. Mary"

Acum stau și sorb încet dintr-o ceașcă de caf

Traducerea de Horia Nicola Ursu

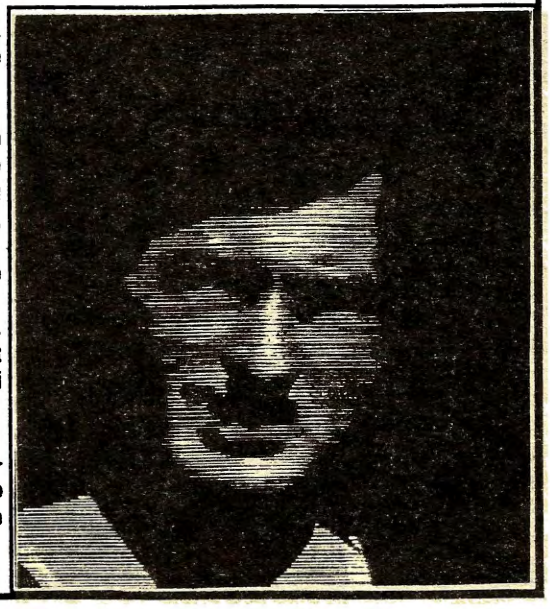

Ne propunem în viitoarele numere ale Jurnalului să încercăm o serie de interviuri, cu persoane din fandom sau interesate de problemă în vreun fel, pe tema SF-ului, ca subiect, formă de expresie, istorie şi fenomen social continuînd astfel rubrica FANDOM POSTDECEMBRIST, într-o sferă lărgită şi dialogată. Începem cu acest ANTIINTERVIU. (Mihail GRĂMESCU)

– la zi, Oana, ce ţi-ar place să te întreb?

– Mi se pare straniu să-ţi spun eu ce să mă întrebi... în fine, dacă-i un anti-interviu, merge. În primul rînd aş vrea să mă întrebi cine sînt eu. Cititorii JSF-ului mă cunosc ca traducătoare, dar un om nu se defineşte printr-o singură caracteristică.

– Ca să respectăm ideea de anti-interviu acum ar trebui să răspund eu la întrebarea ta Cine eşti tu. *Sau preferi să te prezinţi singură?*

– Sinceră să fiu mi se pare corect să răspundem amîndoi la întrebarea asta. Ar fi un tablou mai complet al propriei mele persoane. Eu sînt în viaţa de toate zilele profesoară de geografie şi engleză la Liceul Bicaz, iar în timpul meu liber fac o mulţime de lucruri care n-au nici o legătură unul cu celălalt (ca orice Vărsător care se respectă) cum ar fi tricotatul, fotoamatorismul, cititul de cărţi SF şi nu numai, între timp mai ascult Vangelis, mai bîrfesc pe teme de paranormal, mai iau trenul pînă la Bucureşti, bat aluatul pentru clătite sau prepar salată de crudităţi. Într-o vreme am fost şi colaboratoare la un săptămînal central; după cinci luni a dat faliment, săracu', probabil l-am purtat eu ghinion...

– Descrierea cadrului în care ne aflăm o faci tu sau eu? Azi e 20 octombrie '95. Aici la liceu, e „Balul bobocilor"...

– Aşa e, muzica şi chiotele puştanilor se aud foarte bine. Sîntem la o aruncătură de băţ (la propriu) de Ceahlău. Adică dealul din spatele casei de peste drum este un tentacul din munte. Peisajul, cum remarcai şi tu, este splendid toamna. Parcă iau foc pădurile. În vecinătate se află Lacul Roşu. Piatra-Neamţ, oraşul în care m-am născut şi am crescut, este mai mare şi mai curat decît Bicazul în care praful de ciment face parte din atmosfera locală.

– Oana, eşti membră a cenaclului „Sigma" din Piatra-Neamţ. Poţi să-mi povesteşti ceva despre primul tău contact cu fandomul? Despre debut? De unde ai luat textele traduse pentru JSF?

– Cu mare plăcere. Primul contact cu literatura SF l-am avut citind *„Omul invizibil" de Wells*. Apoi, am cîştigat un concurs radiofonic pe temă dată, în 1984. Este vorba despre emisiunea „Exploratorii lumii de mîine" redactată pe atunci de Dan Ursuleanu. Ulterior acel text, intitulat „Trandafirul" (nici o aluzie politică...) a fost publicat în ALMANAHUL ANTICIPAŢIA '85. Tot de la emisiunea aceea de radio am aflat de existenţa în Piatra a cenaclului „Sigma". M-am dus, mi-a plăcut şi l-am rămas fidelă pînă azi. Pentru diversificarea activităţii noastre şeful cenaclului, Dan Popescu, îmi dădea diferite texte în engleză să traduc. Şi astăzi îmi apar în JSF traduceri din acea perioadă. Am scris şi cîteva povestioare, dar n-au fost citite decît în şedinţele de cenaclu. Următorul text original publicat a fost „Nivelul zero", apărut în revista „Anticipaţia" (ce-oi fi avînd eu cu numele ăsta?) în 1992. Adică după opt ani de la prima apariţie! Deşi nu scriu prea des, sper să nu mai treacă încă opt ani pînă să scot un text publicabil.

– Care este istoria Fandomului Românesc din punctul tău de vedere? Ai avut o perioadă de dezinteres faţă de mişcare. Cînd? De ce? Nu ţi se pare că şi fandomul a avut la un moment dat un descrescendo? Cum ţi-l explici?

– Istoria Fandomului Românesc o scrie Dan Popescu. Ai zis bine, „din punctul meu de vedere". Adevărat, am avut o perioadă „submersă", ca să zic aşa. În primul rînd, reuşisem la facultate şi nu mai aveam timp să merg la cenaclu sau să scriu. Însă cred că motivul real era altul; participasem la vreo două-trei reuniuni SF şi eram oarecum dezamăgită: se discutau aceleaşi lucruri şi nu se făcea nimic concret. Cele cîteva întruniri la care am fost eu se întind pe durata a mai mult de un an. Logic, ar fi trebuit să se poată realiza ceva. Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama că nu era deloc uşor să spui că vrei să faci o revistă şi chiar s-o faci! Apoi, a mai fost şi *Romconul* şi numărul 13 (care realmente a "purtat" noroc), organizat la Bucureşti de cenaclul *Modul 13*, la sala de festivităţi a *Uzinelor 23 August*. Trebuiau să fie trei zile de manifestări; ni s-a spus, pe şoptite, că s-au primit oarece telefoane de „foarte de sus", cum că „23 August"-ul nu şi-a făcut planul şi ei vor să se distreze?, deci tot *Romconul* acela a durat o jumătate de zi! Domnul Ion Hobana a mediat nişte discuţii de vreo oră-două, s-au anunţat premiile, ni s-a dat un film sovietic, sau slav, în orice caz, dar ne-SF, şi un prînz la cantina uzinelor după care... out! Apoi nu m-a mai interesat mişcarea SF-istă pînă în 1990. Probabil că este curba descendentă a fandomului despre care vorbeşti tu. Cauza cred că au fost obstacolele puse în calea fandomului la un moment dat, şi pe care nu le mai puteam sări. SF-iştii sînt nişte veşnici alergători de curse cu obstacole. Unele sînt chiar prejudecăţile şi limitele propriei noastre gîndiri. Altele sînt exterioare, de natura socio-economică. Însă atunci, înainte de '89, s-au pus prea multe şi prea dese, chiar şi pentru noi, cei care sărim mereu zidurile şi rivierele prezentului ca să adulmecăm cu cinci minute mai devreme atmosfera viitorului. Poate de asta ni s-au pus atîtea piedici, că prea înţelegeam multe...

(anti)INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Scriitorii de mainstream ori consideră SF-ul ceva cu nave spaţiale, roboţi şi extratereştri hidoşi, ori refuză să înţeleagă că se poate gîndi şi altfel.

- declară Oana Durican

– Povesteşte-mi ceva despre Mersica.

– Of, cum sări de la una la alta, de asta e un anti-interviu...

Despre Dan? Numai de bine şi nu doar pentru că ochii lui ne privesc azi de printre stele. Eu l-am cunoscut cu exact două săptămîni înainte de incredibila sa moarte. Dar ca esoterist; ca suflet care se împarte la toţi cei care aveau nevoie de lumina lui. Poate ţi se pare desuetă şi „păşunistă" această prezentare. Ei bine, nu este. Nu ştiu dacă dianetica este ceva bun sau rău, însă pentru mine Dan rămîne omul care mi-a deschis sufletul şi care mi-a schimbat foarte mult modul de gîndire.

– Încerci să faci un cenaclu de elevi la Bicaz, cu un nume foarte romantic: „Exotic". la zi, cum merge? (Că Adi Bănuţă are gînduri mari - vrea să facă aici, cît de curînd, o lansare a Jurnalului SF.)

– Da, pe 18 octombrie, am avut şedinţa de constituire. Eu nu l-am gîndit ca pe un cenaclu exclusiv SF, dar puştii cam spre asta înclină... Ei şi-au propus o tematică foarte largă: de la istoria politicii la OZN-uri, de la New-Age la Literatura SF. Îţi dai seama, la 17 ani, un preşedinte de stat, rocker, posesor de OZN în forma de trabuc şi cu puteri psihokinetice, nu ţi se pare deloc anormal!

Problema e că şi eu gîndesc cam la fel...

Pe Adi o să-i invităm ceva mai încolo, să mai creştem puţin.

– Ce părere ai despre cenaclurile bucureştene - String, Solaris-UV (eşti membră corespondentă la amîndouă)? Cum se vede fandomul românesc din punctul tău de vedere? Dar cel internaţional (am fost de curînd împreună la Glasgow - tu eşti dintre cei care au mers pe banii lor - a meritat)?

– Despre String am o părere foarte bună; nu cred că la orice cenaclu din ţară vine un Florin Munteanu să mai prezinte ceva despre fractali, sau se adună temporar 3-4 scriitori care au fost şi sînt premiaţi la diferite concursuri. Deocamdată la Solaris-UV am fost doar la şedinţa de constituire... nu pot avea o părere.

De la mine fandomul românesc se vede ca o familie foarte numeroasă în care uneori toţi discută laolaltă şi se înţeleg separat! Oricum, atmosfera de prietenie şi de oameni care sînt deschişi unii faţă de ceilalţi, cred că ăsta este lucrul cel mai important.

Despre fandomul internaţional nu am multe de spus; şi nici prea plăcute. Din ceea ce am văzut la Glasgow rezultă că scriitorii lor nu se prea amestecă printre fani (ştii americana aceea care ne-a spus că scriitorii dau recepţii private la care noi nu avem acces).

Deci, sistemul claselor sociale funcţionează: intelectualii nu stau prea mult la discuţii cu cei din clasa de mijloc. Totuşi, fandomul lor dispune de mult mai multe resurse băneşti şi, de aici, revistele - calitatea lor, tricourile cu desene, fazerele jucărie... Evident că o asemenea excursie, în care „razi" jumătate din Europa, merită cele aproape două milioane de lei. Deşi condiţiile de cazare n-au fost conform aşteptărilor mele; ce-i drept, nici preţurile occidentului.

– Poţi face un top de preferinţe din ţară? Dar din afară?

– Chiar un top, nu cred că pot face. De la noi mi-a plăcut foarte mult „Revoltă în labirint" de fraţii Merişca, „Anomia" ta (ţin minte că atunci mă întrebam dacă ai rămas în viaţă după apariţia povestirii), ca să-i numesc pe cei dintr-o anumită generaţie. Dintre cei tineri, deocamdată nimic; cyberpunk-ul nu e tocmai genul după care să mă dau în vînt. De la „străini" mi-a rămas în suflet „Seniorii războiului" de Gerard Klein, şi mai îmi plac Asimov şi Ursula K. le Guin.

– Din ce-ai citit tu, care ţi se pare cea mai interesantă autoare SF de la noi?

– După mine nu este vreo autoare SF care să poată concura de la egal la egal cu autorii.

Şi asta dintr-o tendinţă specific feminină de a pune sirop (chiar şi inconştient) acolo unde nu-i cazul.

– Ştiu că eşti interesată de paranormal, parapsi („genurile conexe", cum se spunea înainte). Doar ca documentare sau ai încercat ceva?

– Adevărat, mă mai interesează încă fenomenele paranormale.

Dar nu aşa de mult ca în '92 să zicem. Mă interesează pentru că îţi deschid nişte porţi spre neştiut. Am avut nişte experienţe parapsi, dar nu am încercat eu să le provoc, s-au produs spontan şi asta m-a determinat să citesc atîtea cărţi despre paranormal. Dar m-am rezumat la atît, nu doresc să-mi dezvolt acest „program" genetic, sau, cel puţin, nu acum.

– Vezi vreo legătură cu SF-ul a vreunuia dintre următoarele nume: Adrian Păunescu - (Atlantida), Radu Cosaşu - (Dirtrak), Vasile Andru - (O zi către sfîrşitul secolului), Ana Blandiana, Victor Eftimiu, Ioan D. Sîrbu - (Şoarecele B), Mircea Ciobanu, Mircea Nedelciu, Cărtărescu, Nina Cassian, Eugen Jebeleanu, Marin Sorescu (postdecembrist, cu piesa „Lansarea"), Radu Beligan (S-a furat o bombă), şi senatorul Liviu Stoiciu, (vechi membru al Atelierului Literar condus de Corneliu Omescu la Casa de Cultură a Sectorului trei „La trei ziduri")?

– Eu, în afară de Corneliu Omescu şi *Planeta fără memorie*, nu aş lega nici un nume de SF. Uite, mi-am amintit despre o întîmplare povestită de Ion Ţugui, care făcuse un pariu cu colegii din redacţia revistei „Magazin" că în jumătate de oră el scrie o povestire SF. A extrapolat puţin prezentul şi ar fi ieşit ceva SF.

Deşi nu contest cultura domnului Ţugui, mă îndolesc că se poate scrie atît de uşor SF şi că orice idee mai puţin obişnuită face parte automat din gen. Scriitorii de mainstream ori consideră SF-ul ceva cu nave spaţiale, roboţi şi extratereştri hidoşi, ori refuză să înţeleagă că se poate gîndi şi altfel.

A consemnat,
Oana Durican

SEBASTIA

Pasaj către Arhanghelsk -

„Du-te să-mi aduci trusa de unghii şi varsă scrumiera!"

„Şi cum dracu' fac eu două lucruri deodată?" a întrebat-o Montague pe Mellissa Schwarz. De fapt, ştii bine că i se spunea *the ''issa,* cîtă vreme toată lumea o considera un simplu obiect. Un obiect gras, brunet şi patetic care sufla adipos şi dulce după ce făcea cîţiva paşi.

The Mellissa a trebuit să-şi dea capul pe spate şi Montague mai mult a ghicit decît a remarcat că este privit. Îţi dai seama că ochii ei abia se vedeau dintre pleoape ca nişte cîrnăciori de Bruxelles. Abia dacă se vedeau dintre pletele cîrlionţate şi lucioase, ca date cu grăsime.

„Păi, verşi scrumiera în coşul de gunoi, o ţii la tine, te duci în dormitor, iei trusa de unghii şi o aduci încoa'. Fără să laşi scrumiera pe drum", aşa i-a spus Mellissa lui Montague; cred că e un lucru cît se poate de clar că ea avea un talent deosebit de a economisi energia şi se străduia să-i înveţe şi pe alţii treaba asta. Nu pentru că ar fi vrut să-i protejeze! Nu! Dar îi plăcea să-i pună la treabă pentru ea, deci trebuia să le dea vreo motivaţie oarecare. Şi grija ei prezumtivă pentru efortul lor era o motivaţie la fel de bună ca oricare alta, realizezi, nu?

Montague a înotat prin aerul cald care vibra în cameră şi a eliberat vederea spre fereastră, dispărînd în hol. *The Mellissa* putea acum să facă două lucruri deodată. Să se uite pe geam stînd în pat şi să cotrobăie prin poşeta lăsată la îndemînă pe măsuţă. Fără riscul de a fi surprinsă de Montague, tatăl copilului care îşi parcurgea a opta lună de organogeneză în uterul ei. Pare incredibil, dar ea se decisese să-l boteze cu numele de Sybill, deşi doctorii îi spuseseră că va face cu siguranţă un băiat.

A găsit imediat spray-ul cumpărat la a patra mînă în Parcul Universităţii. 25 de secunde. Atît calculase că îi va lua pînă ce Montague se va întoarce cu trusa de unghii şi cu scrumiera. 25 de secunde pentru a-l activa pe Sybill în uterul ei, atît avea la dispoziţie. A desfăcut capacul spray-ului şi şi-a plonjat duza succesiv, în nările ca o slănină dublu despicată. Unu. Doi. Cîte un *puff* în fiecare nară.

Cînd paşii lui Montague s-au apropiat, *the Mellissa*, obiectul, apucase să arunce spray-ul la loc în poşetă printre transductori, hyperraff-ul îi fusese absorbit de mucoasa nazală, iar ea deja asuda de frică.

Oricum, nu mai avea cale de întoarcere. Pricepi de ce. Ca dovadă, cînd Montague a reintrat în sufragerie şi i-a lansat: „Uite-ţi trusa de unghii!", Sybill începuse să se agite în uterul ei. Destul de dureros, dar nu putea fi cuplat încă la transductorii pe care îi căuta reflex. Nu cînd era Montague de faţă şi cred că nu mai trebuie să subliniez din ce motive...

„Şi uite şi scrumiera!"

Dintr-un bloc de vis-a-vis se auzea idiotul de Allbright Gerald care nu se mai oprea de vreo trei zile din solo-ul lui dement. *Alto sax.* Allbright cînta la *alto sax*, de fapt, acum ajunsese să strănute şi să geamă în *mundstück*, ba chiar să şi strige, modulat pe clapele alea zincate; toate astea erau semn că, fără nici un fel de îndoială, eucronoza lui avansase.

Ca şi a Mellissei, de altfel.

„Nu-mi aprinzi o ţigară?" l-a întrebat pe Montague, mascîndu-şi un rictus dureros. Montague i-a aprins-o, iar *the Mellissa* a strecurat o privire înspre ceasul de pe perete. 17.15. La 17.20, ca un metronom, şmecherul de Montague va intra în baie să se spele. Dacă eucronoza lui nu se stabilizase, va uita de el şi se va spăla cîteva ore în şir, pînă ce-şi va rascheta pielea şi va ieşi din cadă din cauza durerii, şi nu pentru că baia se va fi terminat, din punctul lui de vedere.

Oricum, chiar cu eucronoza stabilă, o baie îi lua cel puţin 10 minute. Suficient pentru ca Mellissa să-şi injecteze transductorii şi să pornească în cursa de forţare a *Pasajelor.*

Mă crezi sau nu, dar ca să ieşi din Passajes, trebuia să forţezi *Pasajele*. Pe sub oglinzile şi periscoapele gardienilor eucronozei.

Oglinzile gardienilor ca şi oglinzile ei de deasupra ferestrei. *The Mellissa* s-a decis să le basculeze ca să vadă strada, colţul magazinului universal *Byzance*, garajele firmei WORLD ROADS UNLIMITED şi turnul de control al aeroportului.

Un comerţ teribil cu oglinzile alea, ţii minte? Eucronoza îi sleia pe toţi; pe unii - cum era Mellissa care uitau de ei înfulecînd la porţii după porţii de mîncare sau zăcînd prin fotolii - eucronoza îi îngrăşase. Pe alţii, uite, pe Allbright Gerald, de pildă, eucronoza îi slăbise. Iar pe Jimi Hendrix, care cîntase odată ceva mai mult de o săptămînă la rînd pe scena dă la *Erechteion*, undeva în periferia Passajes-uiui, eucronoza îl topise de tot. Mai rămăseseră din el vreo 35 de kile de piele şi oase care zdrăngăneau.

Un lucru similar se petrecuse şi cu Thomas Edison. Rămăsese blocat în laboratoare cu Guttemberg, mă înţelegi? - nu ieşiseră la lumina zilei vreme de un anotimp întreg şi reuşiseră să pună la punct, cu mari eforturi, o linie completă de tipărire şi distribuţie a presei scrise. Cînd au terminat proiectele, mai aveau vreo 50 de kile, *împreună*, şi au depins după aia de oglinzile de sub ferestre ca de aer... nici să-şi închidă ochii nu mai erau în stare, aşa că priveau prin oglinzi, telescoape. Ca şi gardienii eucronozei.

În schimb, Mellissa pusese vreo 60 de kile pe ea, de cînd o luase boala. Cît despre Montague, ce să-ţi mai zic, era plin de răni şi zgîrieturi de atîta spălat. Carne vie, şi alta nu!

Pe Montague îl cunoscuse bine (bine de *tot,* subliniez!) în maşina lui, cu o grămadă de sezoane în urmă, într-o seară, după ce el parcase în garajul de la subsolurile clădirii cu birouri de avocatură de pe Bulevardul Antofagasta din Passajes. În garaj era beznă, Mellissa nu era *the Mellissa* pe atunci şi cîntărea doar vreo 50 de kile; Montague nu începuse încă să cîştige bani ca pledant, nu avea răni şi era posesorul unui *Monster Fruck* cu pneuri cît un om de înalte. Un *General Motors Turbo,* poreclit *Crusher.* Sub numele ăsta concura pe stadioane, aşa îi spunea şi Montague: *Crusher.*

Îţi repet, în sezonul ăla nu dăduse încă eucronoza în ei, deşi o aşteptau amîndoi, ca orice locuitor cu mintea întreagă de pe cele cinci continente. Deci: erau în garajul întunecos, erau sănătoşi tun şi Montague coborîse spătarele scaunelor din faţă ale lui *Crusher*, iar Mellissa se pregătea să-l cunoască foarte-foarte bine în seara aia îndepărtată... ce an să fi fost? Habar n-aveau, pentru că, ţine cont, pe cele cinci continente nimeni nu se mai obosea să ţină socoteala timpului.

Eh, cert e că Mellissa Schwarz se întinsese pe scaunele rabatate şi, în cursul acţiunii de recunoaştere reciprocă, apăsase fără să vrea cu piciorul pe butonul care pornea radioul de bord. Un interviu în direct luat lui Omar Fawzi, nepotul lui Muhammad Profetul; Omar Fawzi care spumega de bucurie că ocupase Ierusalimul. Suna interesant tot ce spunea el, dar, cel mai mult, Mellissei i-au plăcut luminile tabloului de bord al lui *Crusher.* În întunericul din garaj, îi aminteau de panorama nocturnă a oraşului Rio, văzut de pe Căpăţîna de Zahăr.

Atunci n-aveau eucronoză. Acum, o făcuseră şi ei şi deveniseră dependenţi de oglinzi şi periscoape ca să poată privi în jurul lor, sleiţi de puteri. Ca şi în acest moment al poveştirii, cînd *the Mellissa* a basculat oglinzile de deasupra ferestrei, uitîndu-se de-a lungul străzii, pînă la magazinul universal *Byzance.*

Plouase şi asfaltul recent introdus pe piaţă de constructorii persani, lucea albăstrui sub luminile felinarelor cu gaz aerian.

Plouase şi asta era rău. Mă refer la forţarea *Pasajelor*, bineînţeles. Noroc că Sybill cel cu nume de fată, era un băiat cît se poate de deştept pentru astfel de afaceri.

Ca orice făt, de altfel.

„Eh, e ora să fac o baie!" a anunţat Montague uitîndu-se la ceasul de pe perete. Sybill a zvîcnit în uter, simţind parcă emoţia Mellissei, iar *the Mellissa* s-a prefăcut că priveşte în oglinzi. Pneurile unui camion sfîrîiau pe carosabilul umed, reflectînd în tabla sa nichelată reclamele din vitrine.

„Faci o baie, deci?" a suflat Mellissa fumul de la ţigară într-un jet cafeniu-catifelat.

„Păi, nu e ora?" a zîmbit Montague strîmb şi s-a scărpinat pe gît.

Asta era. Montague cîştiga acum bani cu nemiluita, mai ales că nu avea o eucronoză profesională. Adică, nu uita de el cînd pleda. Exuberanţa gesturilor şi absenţa conciziunii îi lipseau doar cînd se spăla. În rest, era impecabil de condensat, dacă îmi permiteţi... Prea condensat, chiar. Un ghem de reflexe elaborate, fraze repetate, stereotipuri şi atitudini studiate - un ghem productiv, care făcea bani şi vorbea extrem de rar cu Mellissa.

Dar nu-l mai conducea pe *Crusher* în curse nebuneşti la *Colloseum*-ul din Passajes, şi nici nu se mai străduia s-o recunoască pe *the Mellissa* pe banchetele maşinilor, care, de altfel, ar fi pîrîit sub greutatea ei şi s-ar fi năclăit cu sudoarea profundă care îi şiroia din trupul obez.

„Ăla nu-i Toshiro?" a mai întrebat Montague, impasibil, arătînd cu mîna undeva pe geam.

The Mellissa s-a uitat în oglinzi, le-a rotit uşor şi l-a împins pe tip în cîmpul ei vizual. Asudată, gîfîia exagerat. Fraierindu-l pe Montague, sugerîndu-i că ea nu mai era în stare de nimic. Numai că Sybill se încorda acum ritmic în uterul ei. Aşteptînd injectarea transductorilor.

„Toshiro? Toshiro Mifune?" a întrebat Mellissa.

Montague a dat din cap şi s-a uitat o dată la ceas.

„'ntţ! Tu nu vezi că-i Kubilai? Kubilai Khan!" a pufnit ea în rîs.

„Imbecilul..." s-a strîmbat Montague scîrbit. Dacă nu te ţineau puterile, de ce trebuia să rişti să urci cît mai sus? Ce? El, Montague, n-ar fi putut îmbrăţişa o

o evanghelie răsturnată

carieră mai glorioasă decît cea de avocat pledant? Ar fi putut s-o facă, ştiam cu toţii că nu i-ar fi greu, dar s-a oprit acolo unde ştia că-i e locul. Pe cînd, Kubilai Khan luase conducerea unui Imperiu şi, îmbătat de glorie, şi-a imaginat că poate îngenunchea shogunatul de Cipangu.

Shogunii îl făcuseră însă ţăndări, cu armata lui cu tot. Lansaseră escadre după escadre din corpul Kamikadze peste flota sa, făcîndu-i-o terci în Marea Galbenă. Şi asta, într-un moment tare nepotrivit pentru Kubilai. Ted Turner tocmai întinsese reţelele peste cele cinci continente şi înfrîngerea ruşinoasă a lui Kubilai a fost descrisă cu lux de amănunte în interviuri, reportaje şi documentare.

Scandalul din Oraşul Interzis a fost un infern pentru Khan. Pierduse tot. Şi acum, uite-l cum stătea la ora 17.23, prin Passajes, stropit de camioanele uriaşe ale firmei WORLD ROADS UNLIMITED, pe trotuarul din faţa magazinului *Byzance*.

„Nu te speli odată?" a întrebat *the Mellissa* - un ton mai încordat, nu ţi s-a părut că a folosit un ton mai încordat?

„Aşteptaţi pe cineva? Aşteptaţi vreun *telefon* de la cineva?" şi-a coborît Montague pleoapele, privind-o dintr-o parte în timp ce ieşea din sufragerie. Da, da!... Exact! Zîmbea în felul *acela*, deci ştii la ce făcea aluzie cînd zîmbea aşa...

Minimum 10 minute. Mellissei îi erau suficiente ca să ia avansul necesar.

S-a dat jos de pe canapea şi a răsturnat poşeta pe mocheta bleu-ciel, la picioarele măsuţei de plexigrass. Transductorii minusculi suspendaţi în fiole. Aspiraţi în seringa de 10 cmc, cumpărată de la farmacia ţinută de soţia doctorului Schweizer. Transductorii injectaţi în abdomen la profunzimea prescrisă în prospectele luate cu bani grei din Parcul Universităţii.

Sybill cel cu nume de fată a reacţionat imediat; ca şi cum ar fi făcut salt mortal în uterul Mellissei. Obeza şi-a privit burţile revărsate şi a izolat conductorii îngusti ca firul de păr, lipindu-i cu leucoplast pe pielea asudată. Sybill dispunea de trei minute pentru a intra în dispozitiv. Ea avea nevoie de trei minute pentru a-şi începe drumul şi de douăzeci de minute pentru a ajunge la carlinga infra.

O cursă Passajes - Arhanghelsk. Asta o aştepta. Ca să scape de eucronoză, de kilograme suplimentare şi de Montague, cel care i-l făcuse pe Sybill într-un elan de perfecţionare... nu! nu de perfecţionare!... într-un elan de sublimare a fiinţei sale într-o piesă socială fără cusur. Asta era tot ceea ce mai rămăsese din Montague, iar Mellissa nu mai era interesată de aşa ceva.

S-a rostogolit prin hol, a deschis uşa şi s-a repezit spre lifturi. Fătul se răsucea în ea, împingînd-o cu mîinile şi cu picioarele. Cînd obeza a ieşit în stradă, încasînd aerul răcoros al serii de Passajes, Sybill a zvîcnit ca înebunit, simţind apropierea plecării în cursă. Mai mult ca sigur că, activat de hyperraff, apucase să localizeze transductorii injectaţi, ocazie cu care începuse să înregistreze exteriorul. O succesiune de DA-uri şi NU-uri. Plăcere şi durere. Dorinţă şi dezgust. Plus şi minus. Asta reflecta Sybill în aşteptarea scopului propus de hyperraff.

Grăsana s-a repezit sufiînd greu spre primul autobuz care cobora dinspre *Hotel Shenyang*. A ajuns în staţie odată cu el, a sărit peste balta de la marginea trotuarului chiar cînd se deschideau uşile argintii, treptele de oţel au pîrîit sub picioarele ei durdulii şi autobuzul a părut că se înclină cu cîteva grade. Allbright Gerald plîngea în *alto sax* cu şase etaje mai sus, călătorii rîdeau pe înfundate sub luminile albe şi galbene de deasupra banchetelor, uşile au pocnit elastic în spatele ei şi şoferul a ambalat motorul.

De acum, Mellissa redevenise Mellissa Schwarz. Am greşit, scuză-mă! Vroiam să spun că *the Mellissa* redevenise Mellissa Schwarz. Nu mai era obiectul ăla de care făcea lumea mişto! Aşa că s-a uitat la perechea de tineri care se zgîiau la ea dîndu-şi coate. Ochii ei negri care îi luceau printre şuncile pleoapelor, perforînd perdeaua de păr negru, lucios şi creţ.

Deja, autobuzul o luase pe lîngă magazinul universal *Byzance*, iar Mellissa a ştiut că trecuseră cele trei minute de la injectarea transductorilor. Ca dovadă, a perceput din burtă o vibraţie filtrată subsonic. Ca şi cum ar fi simţit cu tălpile trecerea metroului.

S-au angajat pe Abkhazya Drive şi au trecut pe lîngă Kubilai Khan care se sprijinea de un felinar, vomitînd sub privirile înţelegătoare ale unui beţiv de marcă: doctorul Rabelais.

„Ce naiba? S-a strîns cu toţii în Passajes?" s-a auzit o voce de lîngă şofer.

Nu te strîmba! Tipul nu greşea decît cînd presupunea că toţi indivizii ăia se strînseseră în mod special în *Passajes* ! Pentru că, de strîns, se strînseseră, într-adevăr, credeam că nu mai e nevoie să-ţi atrag atenţia asupra acestui fapt evident.

Mda. În timpul ăsta, autobuzul trecea pe lîngă clubul de psycherock al lui Mikeladze, încrucişa Bulevardul Sinaiţilor şi lăsa în dreapta zgomotele chefului încins în *Noboru Casino*. După care, în fine, a început să frîneze discret.

„Staţia Guadalquivir!" a guiţat şoferul şi a deschis uşile în dreptul podului care ducea spre docurile fluviale.

Sybill trepida din ce în ce mai puternic. 12 minute pînă la cuplarea în carlinga infra. Mellissa s-a repezit ca un bolovan printre banchete, provocînd din nou rîsete înfundate şi a coborît pe trotuar. A făcut cîţiva paşi încercînd să se calmeze şi să uite măcar de inima care bătea gata să-i spargă pieptul - s-a oprit în faţa unei tarabe cu talismane de Maghreb, iluminată de neoane verzi şi portocalii.

„Cumpără cît mai ai timp!" i-a spus evreul sincretic aşezat pe scaun. Era preocupat să-şi răsucească o ţigară. A continuat: „Omar s-a întărit bine mersi la Ierusalim. Iar în capătul ălălalt al Mediteranei, Moshe II e gata să treacă Gibraltarul".

Mellissa şi-a răsucit chintalul cu 45° ca să-l privească:

„Gibraltarul e la celălalt cap al Europei. Iar între Ierusalim şi Passajes e plin de reţelele Controlului".

„Tot ce-i posibil! Da' uite! Eu sînt deja aici şi-i aştept! Pe amîndoi.Şi nu-s' singur!" a ridicat el mîna spre minaretul văruit proaspăt, oploşit printre zgîrie-norii din ufroniu transparent ai oraşului Passajes...

„Nici eu nu sînt singură!" s-a sprijinit Mellissa de taraba plină cu statuete, coloane şi brăţări. Lumina tăioasă care ilumina faţa evreului sincretic, a patinat undeva spre stîngă, un neon a plesnit, iar vînzătorul a ţîşnit în picioare, cu perciunii fluturîndu-i violent de sub kipa acoperită cu inele de hadji.

„Eşti idioată? Obeză împuţită!" a dat el să facă un pas.

„D-na Schwarz e cu mine!" s-a auzit o voce liniştită din dreapta lor şi evreul a înţepenit instantaneu. Dintr-un gang iluminat galben, ieşise Genovezul. Hainele lui clasice. Caftan cu cataramе aurii şi pălărie fără boruri. Contactul Mellissei în Cartierul de Nord, posesor al schemelor *Pasajelor* către Arhanghelsk, Ultima Thule şi Americi, Amiral al Mării Oceanice şi traficant de carligi infra. Un negustor înnăscut, care vorbea mai mult în dodii, aiurindu-i pe partenerii de afaceri. „D-na Schwarz e cu mine!" a repetat el în şoaptă, aplecîndu-se spre urechea vînzătorului.

Evreul a căzut pe scaun: „Înţeleg. Înţeleg, don Colòn! Doamna e cu tine".

„Mellissa?" s-a apropiat Cristobal de grăsană şi i-a oferit braţul. „Pot să-ţi ofer ceva de băut?"

Tradus, asta înseamnă că afacerea dintre el şi Schwarz se mai preta la puţină tîrguială. Nemaifiind *the Mellissa,* Mellissa a schiţat gestul de a deschide poşeta, dar Genovezul a clătinat din cap. Este că nici ţie nu ţi-e prea clar? Ce paştele măsi putea să dorească Cristobal de la Mellissa în afară de bani? Pentru că, îţi dai seama, la formele şi masa ei...

S-a auzit sirena fabricii de ciment clasic de pe celălalt mal al fluviului şi, instinctiv, Mellissa a privit la minaretul care mai păstra pe el dungile imperfect finisate ale mistriilor.

„Nu mai am decît vreo 10 minute, Gristobal! 10 minute! Ori urc în carlinga infra, ori Sybill moare..."

„Glumeşti... Glumeşti, nu-i aşa?" a luat-o Genovezul de cot şi au pornit amîndoi la pas pe trotuarul negru de umezeală.

„Nu glumesc. Am luat de bună înţelegerea noastră. Am inhalat hyperraff şi mi-am injectat transductori. Sybill înregistrează deja şi aşteaptă... I-am activat".

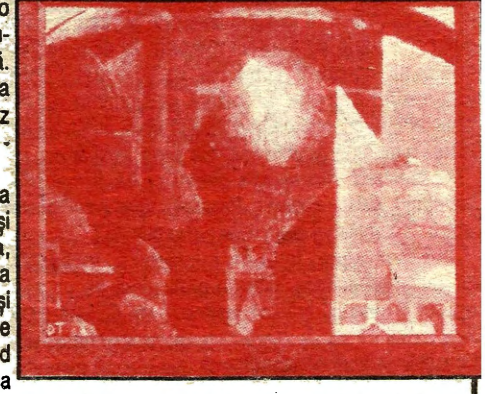

Cristobal Colòn a aplecat capul într-o parte şi a privit-o atent. Ochii lui care o scrutau, dispuşi pe o linie oblică. Mintea, sau nu mintea? Era la mîna lui. Mellissa Schwarz redevenită *the Mellissa* - obiectul lor.

„Ai înnebunit, Mellissa", a stabilit don Cristobal liniştit şi s-a întors cu spatele la ea, privind peste fluviu la coşurile care scoteau fum şi praf. Un ecran care se dizolva mereu, reflectînd luminile pe care le revărsa Passajes în văzduh. „Zece minute, ai spus?" s-a uitat el la ceasul de mînă - un veritabil *Atlantic,* bineînţeles.

„*Nouă* minute, din acest moment", a oftat Mellissa privind la propriul ei ceas.

„Ai înebunit. Nu aşa ne-am înţeles. Îmi forţezi mîna mai mult decît trebuie, Mellissa... Ai înnebunit".

„N-am înnebunit. Ţi-am spus de la început ce vreau. Şi tu ai promis, don Cristobal", a făcut o pauză ca să-şi tragă sufletul, moment în care a auzit bubuiturile ritmice ale ciocanelor din şantierul naval situat cu două mile nordice în

amonte pe fluviu. Realizezi cît de tare s-a speriat? Realizezi că a crezut că aude tunete, de fapt? Şi era cu nervii în pioneze, te asigur. Genovezul care părea că e preocupat de un calcul (bani! - cum şi-a imaginat ea în mod eronat) şi care se prefăcea că a uitat de orice aranjament cu Mellissa Schwarz.

„L-ai auzit, deci!" a reluat don Colòn cînd a văzut-o cum tresare şi a făcut un semn spre şantier. „Are eucronoză într-un stadiu final. Îl cheamă Erik Răude şi lucrează non-stop la drakkarele alea nenorocite. Le fasonează pînă le face bucăţi. Dar ştie toate hărţile pe dinafară. Ştie drumul spre Americi. Numai că e atît de atins de boală, încît îşi face drakkarele praf. Cu toate astea, el are acum mai multe şanse să ajungă în Americi, decît ai tu ca să ajungi la Arhanghelsk".

„Mai sînt şapte minute, Cristobal! Şi ai promis!" a zis obiectul diform pe care, îţi amintesc, îl denumeau cu toţii *the Mellissa*. Genovezul s-a mai uitat o dată la ceas.

„Costă o grămadă de bani, Mellissa!" s-a răsucit Cristobal şi pe faţa lui au patinat luminile ritmice care ţîşneau din ferestrele unui autobuz. Sfîrîitul pneurilor care rulau liniştit pe strada umedă.

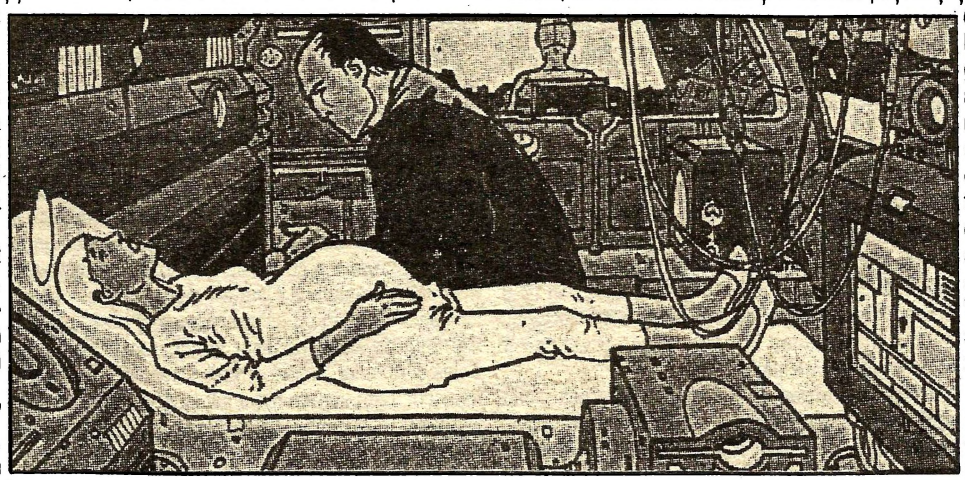

„Eu cheltui banii mei. Tu cheltui banii tăi. Totul e-n regulă. Care e problema?" a întrebat Mellissa, muşcînd din nadă şi a schiţat iarăşi gestul cu poşeta. Dar n-a apucat s-o deschidă.

„Don Cristobal!" a strigat evreul din spatele tejghelei. „Nu vezi că ea are eucronoză din aia lîncedă? E un obiect, ce naiba-ţi pierzi timpu' cu ea?"

„Scuipă-*te* afară, Rabbi!" a şuierat Cristobal Colòn. „Idiotule!" şi s-a uitat din nou la ceas.

„Mai sînt şase minute. Ai promis, Cristobal!" a repetat *the Mellissa*.

„Mda. Noi toţi ne cheltuim banii noştri. Nu asta e problema. E vorba de mult mai mult decît bani! Beţivu' ăsta de Răude ştie toate drumurile spre Americi, ţi-am mai spus... Dacă îşi revine din eucronoză şi termină dracului drakkarul? E-n stare să ajungă în Americi înaintea mea! În cazul ăsta, singura mea şansă rămîne Arhanghelsk-ul! Se poate ajunge în Americi via Arhanghelsk. Un drum secret. Deci. Te întreb. Cum aş putea să-ţi ofer ţie *Pasajele* către Arhanghelsk?" - şi iar s-a uitat la ceas, strîmbînd din nas.

„Dar eu n-am de gînd să ajung în Americi. Nu. Vreau doar să mă stabilesc cu Sybill la Arhanghelsk" a scîncit *the Mellissa*.

„Vino mai încoace!" a tras-o Cristobal de lîngă bordură cu un aer protector. Pe carosabil trecea un car TV - urmat de un trailer pe care se afla Björk. Trăgeau clipul ăla, *Big Time Sensuality*, şi chiar eu, care îţi povestesc acum scenariul cu Mellissa, eram undeva în eter, uitîndu-mă la zăluda de Björk cu *bigoudi* -urile în cap, cum cînta pe străzile din Passajes. Un postludiu înaintea morţii. Şi, în momentul ăla, te asigur că Mellissa l-a interpretat ca atare.

„Vreau să mă stabilesc la Arhanghelsk. Au mai rămas doar cinci minute şi ai promis, Cristobal!" a pus *the Mellissa* privirea în pămînt. Dar Colòn nu era atent. Împungea aerul cu degetul mijlociu, în direcţia lui Björk. Cît despre Sybill, a început să vibreze în sub-bass, zgîlţîind uterul obezei. *The Mellissa dorea* să ajungă la Arhanghelsk. El *trebuia* să ajungă la Arhanghelsk. El *era obligat* să fie conectat prin conductori la o carligă infra, altfel, hyperraff-ul o să-i dizloce creierul de tot - o magmă gelatinoasă fără sens, asta ar mai fi rămas din creierul lui.

The Mellissa nici nu ştia pentru ce să-şi mai frîngă mîinile. Pentru că don Cristobal îi refuza schema *Pasajelor* spre Arhanghelsk, deşi i le promisese? Sau pentru că Sybill mai avea doar patru minute?

Cînd Montague, lovit de eucronoză, începuse să-i pună totul pe tavă, apartamentul spaţios, piscina particulară de pe acoperişul clădirii, automobilul separat şi casa cu grădină japoneză din Cîmpia de Sud, era deja prea tîrziu. Pe lîngă faptul că ea se îngrăşase, purta stigmatele unui număr neprecizat de ani, dar suficienţi ca s-o împiedice să mai... Nu-ţi mai spun că, *the Mellissa* simţea că în Passajes lucrurile mai mult se petrecuseră decît urmau să se mai petreacă. Cel puţin pentru ea. Montague ieşise prea tîrziu cu toate bunătăţile alea, mult prea tîrziu faţă de momentul zero din care tot el începuse s-o scîrbească bine de tot cu stilul lui de tip care ştie *el* care e treaba. Era în stare să-ţi furnizeze explicaţii competente şi de pe W.C.

Aşa că, treburile ei personale prin Passajes se cam încheiaseră. De ce naiba nu avusese *totul* încă de pe vremea cînd nu făcuse încă eucronoză şi era slabă? Ar fi ştiut să profite şi acum nu s-ar mai fi rugat de Cristobal să-i dea schema *Pasajelor*... Eventual, s-ar fi dus să urmeze la timpul potrivit un curs avansat de bune maniere la *Sorbonne*, sau la *Ogasawara*, dar aşa?

Aşa, nu-i mai rămăsese decît să-l îndoape pe Sybill cu hyperraff şi să-şi injecteze transductori.

„Deci, nu e vorba de bani", a dat Cristobal din cap, gînditor.

Ce naiba vroia, atunci? *The Mellissa* a aruncat o privire domestică pe ecranul ceasului de mînă. Trei minute pentru Sybill. Şi de deasupra se auzeau motoarele avionului fraţilor Wright, surprinşi de o criză acută de eucronoză, în plin zbor. Oare cîtă benzină îşi luaseră cretinii ăia la ei, şi de ce mama dracului nu se prăbuşeau odată cu avionul lor cu tot, că nu mai dormea nimeni cum trebuie de două zile, de cînd tot ambalau motoarele?

„Ai mai stat vreodată într-o carlingă infra?" a întrebat Genovezul şi i-a făcut cu ochiul. „Ştii numai ce înseamnă să stai într-o carlingă infra?"

Nu, a clătinat *the Mellissa* din cap, simţind că redevine Mellissa Schwarz.

„Carlinga infra are o cuşetă şi un tablou de bord" - a început să explice Cristobal, iar Mellissa Schwarz şi-a deschis poşeta şi şi-a scos din ea o pungă cu cartofi prăjiţi. Eucronoza. Din cauza amintirii din garaj, din seara aia cînd ajunsese să-l cunoască el mai bine pe Montague (altă părere eronată de-a ei, ai remarcat?) cînd cu tabloul de bord luminos care semăna cu pista unui aeroport la aterizare, care exista indiferent că fraţii Wright se căzneau acum să refacă etapele inventării zborului cu motor.

Dar Sybill a mormăit ca o poartă ruginită în măruntaiele Mellissei, revărsînd torente de ţurţuri prin arterele ei umflate de grăsime - aşa că a aruncat pe jos punga cu cartofi.

„... şi te aşteaptă aici!" a închis don Cristobal ochii după ce s-a mai uitat odată la ceas. „A mai rămas un minut pentru Sybill, nu-i aşa?" a întrebat el şi a întins mîna spre intrarea în gangul iluminat galben.

„Un minut şi 10 secunde", a aprobat Mellissa.

„Ai fost o imbecilă, Mellissa! Ai fost o imbecilă care a avut noroc. Tu crezi că *Pasajele* se deschid cînd vreau eu? Ai auzit vreodată de acordarea *Pasajelor*?" s-a răstit Genovezul la ea.

Mellissa a clătinat din cap.

Şi tu crezi? A priceput, sau n-a priceput Mellissa pe lîngă ce trecuse? A priceput, sau n-a priceput că riscase enorm cînd se decisese să-şi injecteze transductorii de acasă, ca să cîştige timp?

*

Era prea îngust pentru Mellissa. Şi hublourile erau închise. Doar tabloul de bord, cuşeta şi pereţii de oţel prea strînşi, turtindu-i şuncile.

Exista în schimb aroma de ozon acrişor. Ozonul înălţimilor. Şi Sybill care grohăia mulţumit în măruntaiele ei, cuplat la roţile, cîrmele, duzele şi profundoarele carlingii infra.

„Mă auzi?" a întrebat de afară Cristobal şi a bătut în peretele carlingii.

„Te aud" a gîfîit Mellissa Schwarz.

„Montague a avut o zi bună şi nu l-a uitat Dumnezeu în cadă. Ţi-a găsit capacul spray-ului cu hyperraff şi s-a prins că ai de gînd să forţezi Pasajele. A anunţat Garda Eucronozei".

Mda. Nefiind în criză de eucronoză, i-a anunţat pe cei care perpetuau eucronoza.

„Dobitocul!"

„Aşa m-am gîndit şi eu. Montague e un dobitoc. Acum, tot oraşul ştie că Mellissa Schwarz o să încerce să forţeze *Pasajele*..." s-a auzit şoapta înfundată a lui don Cristobal.

„Să mă grăbesc atunci..."

Oftatul lui plictisit. Apoi: „Te-ai mai grăbit o dată şi era să duci totul de rîpă. Aşa că, abţine-te! Şi, în general, în toată cursa asta, abţine-te de la orice gest! Indiferent ce se întîmplă! Eşti în mîinile lui Sybill!"

Paşii lui Cristobal s-au îndepărtat rapid. Ieşise din gang să arunce o privire pe stradă. Corect, Mellissa Schwarz e în mîinile fiului ei născut cu nume de fată - asta şi-a spus ea. După ce o să crească, o să-i spună că în ziua în care fugiseră din Passajes, el nu fusese decît o entitate fără instinct de conservare, fără instinct sexual, fără vedere, fără auz şi fără miros; un dependent hrănit pasiv printr-un tub

ombilical, un ghem de reflexe, excitat de beţia cursei apropiate şi activat de hyperraff; o fiinţă cel puţin stranie care răspundea la realitatea trasă prin transductori pînă în cortexul lui incapabil de raţionamente. Un micro-chip, asta era!

Sybill era pilotul ideal. Fără teamă şi fără prihană.

S-a auzit fîşîitul caftanului de catifea al lui don Cristobal, care se apleca peste carligă.

„Deschide hublourile!"

Mellissa n-a apucat să facă nici un gest. Cuplat la comenzi, Sybill a basculat clapele laterale din oţel. Vreau să-ţi spun că, de afară, carlinga semăna cu un delfin prevăzut cu flapsuri, ţevi şi roţi - un delfin care tocmai deschisese ochii cînd Sybill deschisese hublourile. Lucios şi fuziform, dosit în gangul care dădea în Abkhazya Drive. Cu luminile stinse.

„Indiferent ce-o să se întîmple, nu te atinge de nimic! Sybill *ştie* mai bine ce să facă, oricum ai lua-o!" Genovezul a făcut o pauză, după care a reluat. „Mai stăm să prindem sincronizarea optimă a *Pasajelor*".

„În regulă", a suflat Mellissa, şi Sybill a ambalat scurt motoarele, răspunzînd şi el, în felul lui.

„Ţi-am spus. Tot oraşul a aflat de Mellissa Schwarz care vrea să forţeze *Pasajele*. Eh, nişte amici de-ai mei care cîntă la *Green Orange Hall*, vor să-ţi ureze succes! Caută 108,3 MHz!" i-a spus don Cristobal.

Mellissa a întins degetul mare de la picior (ca atunci, în garaj, doar că acum acţiona conştient) şi a apărut pe selectorul de canale. 108,3 MHz. Şi bordul care sclipea ca Memphis-ul din amonte, de pe Mississippi.

... *prietena noastră, Mellissa, vrea să pulverizeze Pasajele!* - i-a recunoscut imediat vocea groasă şi uşor răguşită. Era Bob Zimmerman, alias Bob Dylan, care chiuia în *Green Orange Hall: numai că mai are puţin de aşteptat ca să prindă o sincronizare optimă a Pasajelor! Wolfgang! Cîntă-i tu ceva ca s-o încarci!*

Wolfgang a început să clapeze pe pianul rece. O sonată strălucitoare care, într-adevăr, o încărca pe Mellissa şi-l liniştea pe Sybill, care a lăsat motorul la *ralenti*.

„Semnalul va fi *Jump*, cu Eddie... Îl ştii pe Eddie, nu? O să înceapă *Jump* cînd se vor sincroniza Pasajele..." a şoptit don Cristobal, şi carlinga infra a părut că scîrţîie înainte ca Mellissa să apuce să răspundă că da, că îl ştia pe Eddie van Halen. Cristobal Colòn freca pe dinafară caroseria de oţel a delfinului. „Trebuie să lucească" a explicat el.

... *foreveeer young*! a gîjîit Bob Dylan cînd Wolfgang şi-a încheiat sonata.

„Moshe II forţează Gibraltarul!" s-a auzit de pe o stradă vocea evreului sincretic.

„Mda. Înseamnă că Jeremiah Morris pleacă şi el din Palos spre America. Cu *Mary Pickford*. Numai că n-o să ajungă niciodată acolo!" a pufnit Genovezul. „Moshe II, ăsta da băiat de treabă! Nu m-a lăsat niciodată la ananghie!"

După cît de servil a rîs evreul sincretic, Mellissa a priceput că don Cristobal Colòn îi făcuse cu ochiul, sau ceva asemănător.

... *şi acum, va cînta Eddie van Halen!* - a murmurat Bob Dylan ca şi cum ar fi lins microfonul.

Sybil a supraturat motoarele, hublourile s-au căscat larg, iar Eddie a lansat primele acorduri, zgîlţîind difuzoarele.

„Dacă beţivu' de Răude face ceva cu drakkarele lui, vin după voi la Arhanghelsk!" a răcnit don Cristobal în timp ce Sybill gîlgîia în uterul Mellissei.

Pneurile s-au învîrtit pe loc pentru o fracţiune de secundă, au azvîrlit fum încins spre fundul gangului şi carlinga infra a ţîşnit scrîşnind pe Abkhazya Drive, în ritmul solo-ului infernal şi distorsionat al lui Eddie. Sybill a amorsat o curbă strînsă, delfinul s-a aplecat într-o parte, portierele sale au raşchetat carosabilul într-o jerbă de scîntei, asfaltul umed a sfîrîit şi carlinga s-a lansat ca din praştie drept înainte, fulgerînd printre minaretul construit manual şi lanţul de magazine *Europolis*.

... *au plecat! Mellissa a plecat să forţeze Pasajele!* - s-a suprapus Bob peste Eddie, care zbîrnîia corzile alea, şuntînd timpane şi nervi acustici, înşurubîndu-se pînă în creiere.

„Sîntem în *Crusher!* Sîntem în *Crusher!* " a fornăit Mellissa Schwarz în aerul ozonat din carlinga infra

Sybill se năpustea ca nebun spre periferie, accelerînd din ce în ce; felinarele lăsau de acum dîre pe retinele Mellissei, iar vitrinele lansau parcele de lumină care o izbeau în frunte.

Brusc, saltul! Toate şuncile alea nenorocite care îi striveau trupul, fălcile alea lăbărţate care îi rămaseră în urmă din cauza acceleraţiei, coapsele slăninoase care îi trepidau - au părut că se evaporă, iar Mellissa s-a simţit acorporală. Cu Sybill şi cu carlinga infra, cu tot! Defazaţi. Acordaţi în unde. Incapabili să mai audă, recepţionau direct, ca pe un frate rătăcitor reîntors, emisia în 108,3 MHz.

... *don't stop the dance!* se tînguia Brian Ferry, încurajîndu-i.

Au lăsat în dreapta portul în care Erik Răude continua să-şi construiască drakkarele, bezmetic. Macarale şi trolii mixate între ele şi cu stivele de lemn.

Se apropiau de primul *Pasaj*. Periferia oraşului Passajes şi primul *Pasaj*. Mellissa vedea din depărtare oglinzile care basculau şi periscoapele care se unduiau ca nişte şerpi deasupra şoselei. Adulmecînd apropierea carlingii infra.

„ÎL OMORI!" a răcnit ea, văzîndu-i pe Kubilai Khan, ajuns cine ştie cum dracu' chiar în faţa lor, pe mijlocul carosabilului. A vrut să-şi propteaască pernele moi ale picioarelor în palonierele frînei, uitînd pentru o clipă că nu mai e substanţială. Dar Sybill a accelerat iarăşi şi carlinga l-a străbătut pe Kubilai care stătea pe jumătate aplecat, vărsîndu-şi maţele din el.

ca o pală de vînt care a plesnit-o pe Mellissa peste figură

Gardienii au coborît porţile de oţel şi au lansat generatoarele de contraundă, ca nişte năvoade suspendate deasupra asfaltului.

... *vă apropiaţi de Pasajul I. Interdicţie totală de a-l străbate. În caz contrar...*

Sybill a părut că rîgîie, motoarele ondulatorii ale carlingii s-au ambalat într-un vuiet defalcat în ecouri, profundoarele au culbutat şi *Crusher II* a început să se rotească din ce în ce mai repede, înşurubîndu-se în aer.

... *lansaţi tunurile bass!* a perceput Mellissa Schwarz comanda dată Gardienilor. *Pasajul* lăţindu-se ca o gură care se pregătea să-i înghită. Orificiile imense care s-au ţiit sub periscoape. Vibraţiile care au zgîlţîit frontul din unde alcătuit din ea, Sybill şi *Crusher II* - azvîrliţi într-o cursă cu mult mai formidabilă decît cel mai teribil demaraj reuşit vreodată de Montague în *Collosseum!*

Dacă ar mai fi avut un stomac material, Mellissa ar fi borît toţi cartofii pai şi ketchup-ul şi fallaffele pe care le mîncase în ultimele ore.

... *Mellissa! Sînt Montague! Opreşte-te, Mellissa! Ce naiba te-a apucat?*

O nouă salvă bass şi Mellissa a simţit că se dezagregă ca un scrum suflat de pe faţa de masă. Dar Sybill a gemut animalic şi a cufundat carlinga pe jumătate în asfalt, strecurîndu-se rotitor pe sub *Pasajul I* ca un gîndac fugărit pe sub o uşă închisă.

*

Mellissa s-a gîndit că oamenii sînt umani pentru că îşi imaginează că anumite lucruri naturale sînt, de fapt, perversităţi. Sybill care era în ea - fiul legitim al lui Montague, în fond - era oarecum Montague cel de pe vremea cînd ea îl cunoscuse atît de bine în garaj. Cînd nu avea bani, nu avea eucronoză, posedînd în schimb un excelent Monster Fruck poreclit *Crusher*...

Iată, de pildă, că Sybill făcuse o teribilă cursă prin periferie, după trecerea Pasajului I şi reuşise să scape de urmăritori. Exact cum ar fi făcut şi Montague înainte să fi încremenit sub comanda socială.

Şi, la fel că Montague, aşezase carlinga infra sub un stejar bătrîn şi acum, redevenit corporal împreună cu ea şi cu *Crusher II*, tresărea obosit în burta Mellissei, ca un adult care adoarme.

Passajes se vedea la cîteva mile în spate, ca şi cum ar fi fost bordul sclipitor al

lui *Crusher I* şi *Crusher II*, iar Mellissa era singură cu Sybill care o scosese pe sfert din rahat. Sybill, căruia îi putea semnaliza prin acele de acupunctură înfipte în pielea transpirată, de degetele delicate ale Genovezului... Acele care imprimau transductorilor schema Pasajelor, mai precis a căii denumite de don Cristobal, *Magnum Road*.

Dar ea le putea folosi şi în alte scopuri. De exemplu, Jack London îl întrebase o dată pe Montague, în timp ce luau cina împreună: „Ce zici? Dacă un ciine sălbatic şi-ar reîntîlni mama după cîţiva ani de despărţire, ar mai recunoaşte-o ca mamă?" - El a pretins că nu, şi că, eventual, între cei doi ar fi putut surveni şi un fel de...

Mă rog, după ce a scris *White Fang*, paragrafele cu pricina n-au fost acceptate de editori. Un lucru de mirare, pentru că Eschil, care trecuse în ultimul timp destul de des pe la ei (se ducea spre Bermude să-şi petreacă concediile şi făcea haltă în Passajes) le povestise şi el despre o piesă de-a lui, *Oedip la Sables d'Ollones*, o piesă în care tot aşa, după o lungă despărţire, mama şi fiul nu se mai recunoscuseră şi se îndrăgostiseră unul de celălalt. Deşi în scenariu erau implicaţi oameni, piesa trecuse de editori şi de directorii de teatru, în timp ce Jack era incapabil să-i facă să accepte paragrafele lui?... numai că Mellissa nu ştia cum ar fi putut utiliza acele în sensul *ăsta*, ca să-l monteze pe Sybill, mă înţelegi, Sybill care, după cum singură recunoaşte, nu avea nici măcar instinct sexual la ora aia...

Ca să nu mai pomenim de faptul că sexul era ceva obositor, iar Sybill trebuia să fie proaspăt şi să-i ducă pe toţi trei la Arhanghelsk. Aşa că s-a mulţumit doar să-şi maseze abdomenul gravid, pe cît de senzual putea, făcîndu-l pe Sybill să se relaxeze. Şi să emită un murmur în sub-bass.

... Klaas Gerais a fost arestat de Controlul din Neu Granada pentru acuzaţia de incapacitate în girarea problemelor curente legate de imobilitatea funciară, obligatorie, a cetăţenilor...

Un comunicat splendid. Îi pierdeai sensul după prima frază. Mellissa s-a forţat însă să-l asculte pe tot şi a avut confirmarea spuselor Genovezului. Într-adevăr, Jeremiah Morris pornise peste Marea Oceanică, la bordul lui *Mary Pickford*, zdruncinînd Controlul. O acţiune oarecum similară cu a ei, dar la o scară mult mai mare. Şi ea dorea să clatine, dacă s-ar fi putut, eucronoza.

Numai că ei îi reuşise doar fuga de eucronoză. Şi asta, pe sfert...

Doamne! Să ajungă odată la Arhanghelsk! Pentru că, pe cele cinci continente, evenimentele păreau să se precipite. Totul se dizolva într-o magmă de neînţeles. Cristobal Colòn se plîngea de frică să nu i-o ia Erik Räude înainte în problema unei Americi despre care ştiau amîndoi că există, dar că nu este descoperită. Cu toate astea, niciunul nu se hotăra să pornească odată peste Marea Oceanică. Pe de altă parte, Jeremiah Morris nu era sigur că America există, dar se îmbarcase pe *Mary Pickford* şi plecase în căutarea ei. Eschil, nu numai că ştia că America există, dar se şi ducea anual în Bermude, să-şi petreacă concediile, în ciuda faptului că Platon pretindea că America e un mit.

În acelaşi timp, Mercator scotea hărţi după hărţi, în care deducea *matematic* că America ar trebui să existe, şi asta în condiţiile în care Vasco da Gama o ocolise, efectiv, pe la sud.

Iar Jimi Hendrix susţinea că el unul se născuse la Seattle, în America propriu-zisă...

Asta însemna eucronoza. Şi singura şansă de a scăpa de ea se numea Arhanghelsk.

Mă rog. Între timp, Primăria din Passajes înălţase dirijabile care scotoceau cu proiectoarele împrejurimile oraşului, în căutarea delfinului de otel. *Pasajul II* nu fusese forţat, astfel încît *Crusher II şi d-na* Mellissa Schwarz nu puteau să se afle decît pe linia de centură care despărţea *Pasajul I* de *Pasajul II*.

... Mellissa! - s-a auzit pe 108,3 MHz vocea lui Montague. Ăia îl aduseseră în studio şi el trebuia s-o ia acum pe ea pe coarda sensibilă - *Ascultă-mă, Mellissa! Poţi să-mi răspunzi apăsînd pe potenţiometrul radioului. Dacă-l stingi o dată, înseamnă „da". Dacă-l stingi de două ori, înseamnă „nu".*

„Te bag în mă-ta!" a spus Mellissa şi s-a uitat la cer printre crengile pline de frunze ale stejarului. Încă două dirijabile depăşeau turnurile de apă ale Cartierului de Nord din Passajes, îndreptîndu-se spre linia de centură, păşind parcă pe coloanele cilindrice de lumină albă emise de proiectoare.

„Ăştia or să dea de noi, Sybill. Pînă la urmă or să dea de noi" a oftat Mellissa şi s-a apropiat de delfinul cenuşiu-lucios. I-a ridicat portiera şi s-a lăsat să curgă în cuşetă ca o gelatină. Apoi, şi-a rotit două dintre acele de pe burtă, *reamintindu-i* lui Sybill.

Motorul lui *Crusher II* a început să vibreze şi portiera s-a închis. *Magnum Road. Magnum Road* probabil că se desena în secundele alea în cortexul virgin al lui Sybill, indus de acele de acupunctură ale Genovezului.

„Uite-i, Sybill!" a exclamat Mellissa tresărind, dar fiul ei ambalase deja motoarele şi a pornit de sub coroana stejarului, hurducăindu-se de-a lungul liniei imaginare a lui *Magnum Road*. Grăsana a înghiţit în sec şi a continuat să privească în oglinda retrovizoare. La 200 de metri în spatele lor, dintr-un pîlc de arbuşti, apăruseră primele automobile ale Gărzilor Eucronozei.

Mellissa? De ce nu-mi răspunzi, Mellissa? Avem acasă tot ce ne trebuie, Mellissa!

nu mai era *the mellissa!*/ nu mai era *the mellissa!*/ dar el, tot un porc era/ o ţinea de vorbă ca să-i distragă atenţia de la manevrele dirijabilelor/ prima salvă bass a dezintegrat profundorul din stînga spate, iar sybill, gîlgîind profund ca o ţeavă prin care huruia apa sub presiune, a escamotat roţile şi l-a azvîrlit pe *crusher II* în infra/

Dirijabilele vibrau îndărătul lor, spulberînd solul cu salvele bass. Dar *Magnum Road* era întortocheat, *Crusher II* se deplasa în zig-zag, respectînd traseul precis imprimat de don Cristobal, automobilele Gărzii erau prea lente ca să-i mai prindă, iar ochitorii de pe dirijabile nu erau în stare să urmărească traiectoria fracturată a carlingii.

Infra! a simţit Mellissa gîndul neformulat al lui Sybill, în timp ce delfinul începea să se rotească iarăşi lăsînd o brazdă în urmă.

Acum, recepţionau concomitent toate posturile de radio şi TV. Defazaţi din substanţial. Acordaţi periodic.

...pentru Mellissa Schwarz, Johann o să ne tragă Toccatta şi Fuga în Re Minor - răguşea Bob Dylan la *Green Orange Club* şi Mellissa şi-l imagina pe tipul ăla stilat, Johann, cu ciorapii lui de mătase şi bermudele lui *avant la lettre*, strînse pe copse, cum se îndrepta spre sintetizatorul *Kong* şi alegea registrele de interpretare. Publicul chiuia, aclamîndu-l, dar Gardienii Eucronozei nu ţineau cont de asta, nici nu-i interesa că Passajes înălţa un imn în cinstea Hegirei întreprinse de Mellissa... Vreau să spun că Gardienii trăgeau după *Crusher II* care se strecura la rasul solului, absorbind parcă pietrele şi copacii în sorbul rotirii sale.

...Mellissa! Măcar la Sybill gîndeşte-te!

Fii sigur că mă gîndesc *şi* la Sybill, mă' rahat de curvă! Mă gîndesc la el, n-ai nici o grijă! N-am chef să ajung în situaţia maică-mi! N-am chef să ajung să-i zic lu' Sybill ce mi-a spus şi ea mie! Nu! N-o să-i spun că urmează un coşmar, că n-am auzit de nimeni pe cele cinci continente care să fi scăpat de eucronoză şi că o să trebuiască să se poarte ca şi cum el unul nici n-ar exista! Ca şi cum toate nenorocirile din jur s-ar întîmpla unei persoane secunde! Sau, ca şi cum toate nenorocirile din jur nu ar avea loc, de fapt! N-o să-i spun să se gîndească la lucrurile şi persoanele dizolvate din jur ca la nişte întîmplări petrecute altcuiva! Sau, ca nişte întîmplări pe care le citeşte!

Era adevărat. Pînă la ultima virgulă - adevărat! Realitatea eşua, realitatea se rata, în ciuda eucronozei care se străduia să *păstreze* totul, menţinută cu mari eforturi de Gardieni şi de Control.

Deci: se gîndise tot timpul şi la Sybill, Hegira din Passajes fusese angajată pentru amîndoi, asta trebuie să-ţi fie clar, d'asta insist atît de mult asupra ideii...

Vlaak! - Un copac din faţa lor s-a pulverizat în unde. Acordate la frecvenţa lor şi în contratimp, a raţionat Mellissa, ştiind că, de fapt, concretizează în mental înregistrarea realităţii (ratate!) pe care o reflecta Sybill prin circuitul:

ace - transductori - hyperraf

Mellissa

Ar trebui să se anuleze, să se pulverizeze odată cu trecerea prin copac. Dar Sybill a imprimat lui *Crusher II* o ambardee brutală şi a şfichiuit cu frontul său ondulator crengile din vîrful coroanei, afundîndu-se apoi imediat la rasul solului, evitînd la limită o descărcare bass.

Şi iată-i ajungînd la marginea *Pasajului II*! Prăpastia întunecoasă care se căsca pe sutele de metri dedesubt. Fiorul obliterat cu porţi orizontale din metal şi cu reţele purpurii de unde. Luna care ilumina pîlpîitor suprafaţa neagră a apei din fiord. Ghemotoacele de energie pură, nedescoperite încă şi nedesluşite de Albert în teoria unificată a cîmpului. Neexplicate, în orice caz, dar utilizate pragmatic de Gardienii Eucronozei, geloşi pe boala cu care menţineau istoria şi indivizii în animaţie suspendată.

... Ulianov Lenin, şeful Controlului din Sankt Petersburg, a luat legătura cu Eleazar Latif, rabinul sincretic de Neu Granada. I-a propus colaborarea unor segmente ale Controlului cu grupul Dervişilor.

iată ce s-a întîmplat la vreo 500 de mile sud-vest de passajes/ acolo era sankt petersburg/ piterul lui dostoieski, care se repezea o dată pe sezon la passajes, să chefuiască cu maupassant/

Lovitura bass a spulberat duzele lui *Crusher II*. Mellissa a simţit că inima îi joacă în gît, gura i s-a umplut de salivă şi pielea transpirată i s-a făcut ca de

găină.

„Pe unde e *Magnum Road?* Pe unde e *Magnum Road* , Sybill?" a întrebat ea în gînd, sesizînd ezitarea delfinului.

Parcă ar fi apăsat pe un buton. Sybill s-a contractat ca atins de tetanos şi l-a repezit pe *Crusher II* în hău, de-a lungul traseului cumpărat contra unei sume grele de la Genovez.

Mediile TV au inundat-o pe Mellissa. EURO-MOVE transmitea în direct urmărirea filmată de la bordul unui dirijabil care trăgea după ei, TOLMEX îi proiecta în statistic, iar KRAKOW îi menţinea în buletinul lor de ştiri.

Deci: Mellissa l-a văzut din spate pe *Crusher II,* de undeva de la vreo 300 de metri, cum se repede în picaj ca un burghiu, forţînd *Pasajul II* pe sub trombele negre ale încărcăturilor bass care îl urmăreau.

Era în direct pe EURO-MOVE, pe TOLMEX şi pe KRAKOW! Năpustindu-se spre Arhanghelsk!

*

În Arhanghelsk existau calendare. Vreau să spun că existau file care se rupeau de pe perete, cursoare care se plimbau pe tabelele cu datele cronologice ale zilelor în curs. Cu alte cuvinte, existau zile, săptămîni, luni şi ani precişi.

Adică, existau oameni care mureau. Şi mai exista *Pasajul VII*, unde se terminase *Magnum Road,* unul din multiplele trasee de emergenţă din Passajes. *Pasajul VII*, situat acum în spatele Mellissei, care participase la cea mai furibundă cursă de *Monster Trucks* din ultimul timp...

Carlinga infra rula scîrţîind pe *Alfa & Omega Drive* din Arhanghelsk, printre clădirile baroce care alternau cu blocurile de beton înalte doar de patru etaje. Sybill scosese iarăşi roţile şi-l trecuse pe *Crusher II* înapoi în substanţial. Nu, nu se vedea nicăieri sigla lui WORLD ROADS UNLIMITED! Deci ajunseseră în Arhanghelsk, singurul loc de pe cuprinsul celor cinci continente în care nu aveau acces camioanele uriaşe ale lui B. Franklin.

Era 23,02 şi, fiind iunie, Arhanghelsk-ul era scăldat în lumina portocalie a amurgului neîntrerupt de dincolo de Cercul Polar. Primul semn că au ajuns cu bine a fost fetiţa care privea pe bulevard de la fereastra dormitorului. Înţelegi, nu? Fetiţa era aceea, primul om sobru care vedea delfinul de oţel cenuşiu, adică primul om care a ştiut să interpreteze evenimentul. În rest, *Alfa & Omega Drive* era plină de beţivi care înghiţiseră doze la kilograme cu votkă *Plavka*. Din cauza frigului boreal, se înţelege de la sine.

Deci: fetiţa i-a văzut şi s-a întors spre părinţii care se uitau la TV. Mellissa nu o văzuse, dar chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi avut cum s-o audă că zice: „Au venit! L-au adus din Passajes!"

Crusher II a continuat să ruleze spre piaţa centrală a Arhanghelsk-ului, printre clădiri şi felinare, printre cabluri telefonice aeriene, apăsînd cu cele două tone ale sale pe un caldarîm pe sub care alergau alte cabluri telefonice, zbîrnîind de povara apelurilor.

„A ajuns! Delfinul din Passajes a ajuns, în sfîrşit".

Încetinind la intersecţia cu Bulevardul Orel, *Crusher II* a fost scăldat şi de apelurile radio încrucişate care îi anunţau sosirea, iar în ultima parte a traseului, de la Bulevardul Orel pînă la Piaţa Centrală adică, delfinul de oţel, carlinga infra, a fost întîmpinată şi condusă aşa cum se cuvenea.

Lumea se strînsese pe balcoane şi la ferestre, claie peste grămadă, iar copiii şi adolescenţii începuseră să se adune pe trotuare, făcîndu-şi semne de încurajare, strigînd şi rîzînd. Cu 150 de metri înainte de Piaţa Centrală, s-au aprins primele blitz-uri, iar cînd mai rămăsese doar o aruncătură de băţ pînă la terminarea Bulevardului, o ploaie de confetti s-a abătut asupra carlingii infra.

„A sosit! Profetul a sosit!"

„MÎNTUITUL! MÎNTUITUL!"

Au debarcat în faţa Primăriei, abia reuşind să se strecoare prin mulţimea care forfotea, ţopăind şi agitîndu-şi mîinile. Sybill a oprit motoarele iar fumul care ieşea din duzele ferfeniţate s-a strîns într-un nor negru care s-a ridicat deasupra lor, stîrnind un nou cor de urale.

„Au ajuns! Profetul a ajuns!"

Sybill a basculat portiera şi Mellissa s-a chinuit să se reverse afară din *Crusher II.* Era lac de sudoare şi gîfîia, iar fătul se închircise la loc în uter. Aşteptînd să se nască.

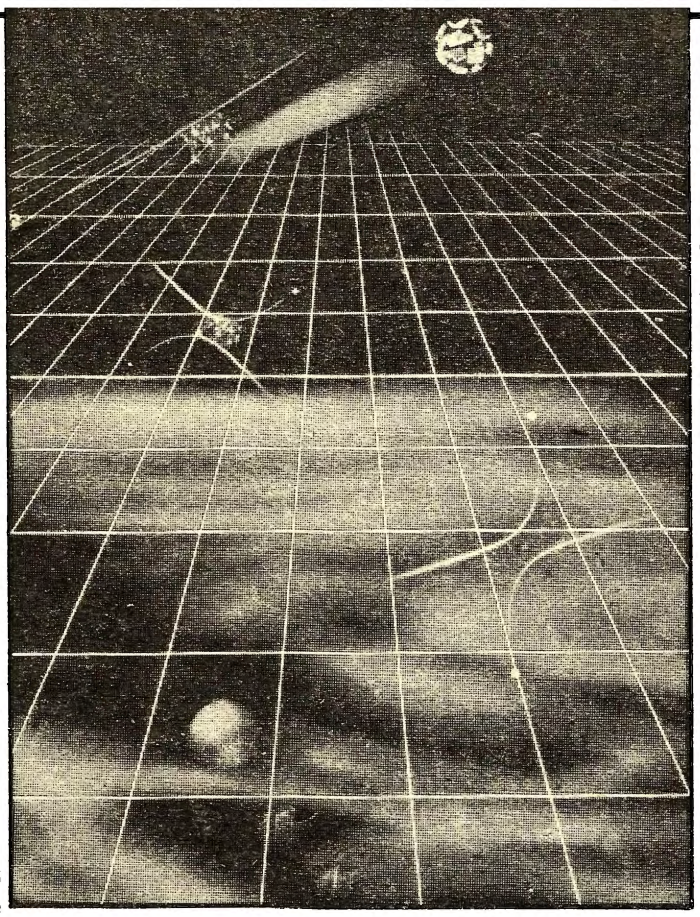

Primul lucru - pe faţada Primăriei se vedea un basorelief care reprezenta carlinga infra - un basorelief ros de ploaie şi de vînt. Vechi de cel puţin de cîţiva ani, a încercat d-na Mellissa Schwarz să fie modestă, deşi îţi sărea în ochi de la prima privire că Primăria avea o vechime de cel puţin un secol, inclusiv basorelieful...

Al doilea lucru - primarul i-a spus:

„Eucronoza a luat asupra ei toate păcatele acestui om. Mîntuitoare ce e, eucronoza l-a salvat" - a întins el elegant degetul spre abdomenul gravid - „E primul şi singurul om curat din Arhanghelsk şi din toată realitatea care înconjură Arhanghelsk-ul!" i-a surîs ei.

Mellissa a deschis ochii cît putea ea de mult şi a dat roată cu privirea, de jur împrejur. Pe ce rază se putea întinde influenţa Arhanghelsk-ului?

N-avea importanţă. Toată societatea suspendată a eucronozei salvase un om nenăscut, luînd asupra ei păcatele lui. Necomise încă. Înseamnă că Arhanghelsk-ul era funcţional. Dar, cumva mai însemna asta că Arhanghelsk-ul şi eucronoza aveau un scop comun?

N-avea importanţă. Şi, deşi nu mai avea cum să fie handicapată de eucronoză, Mellissa Schwarz s-a îndreptat prin mulţime către ***cel mai apropiat fast food*** .

Hotărîse: ce putea fi mai minunat pentru încheierea Hegirei decît o fallaffa şi un castron de cartofi prăjiţi cu ketchup şi maioneză?

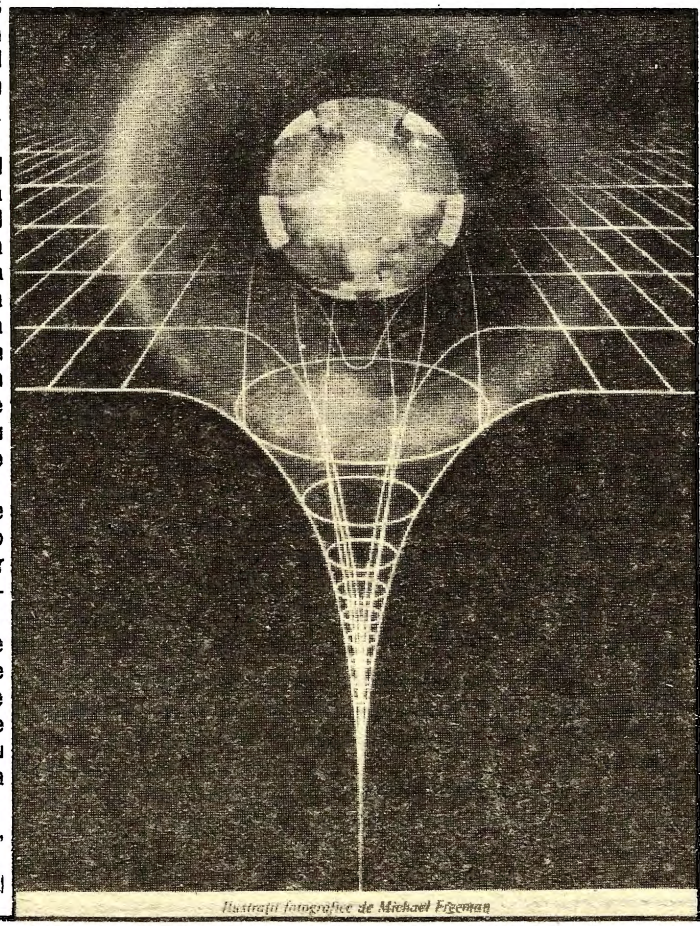

Ilustraţii fotografice de Michael Freeman

În curînd veţi putea citi în JSF şi ultima parte a trilogiei EUCRONOZA: *Dervişi în America de sticlă - balada cărţilor.*

Camelia Onciu

La doamna Caronda

– Vii?

– Mergi la doamna Caronda?

– Nu, de ce întrebi?

Tommy e un băiat blond, cîrlionțat, are vreo 16 ani. Sio e drăguță. El îi spune că are niște ochi verzi ca un adînc de mare. Sio stă în picioare, iar Tommy pe un bolovan. El întinde mîna și desenează cu degetul o linie pe gheata ei cu șiretul pînă sub genunchi, plină de praf. Sio va ține minte mult timp gestul acesta. Dar pînă atunci mai e. Deocamdată cei doi adolescenți sînt împreună într-o fierbinte după-amiază de septembrie.

Se îndreptă spre centru. Azi n-au fost la școală. Gelly s-a îmbolnăvit și n-are cine să le predea botanica. De fapt copiii știu că Gelly îl iubește pe Todd și, de dragul lui merge și ea la tăiat de bușteni.

Cei doi intră la băcan. Tommy așteaptă pînă ce Sio își deziipește privirea de pe rafturile încărcate ca să-l vadă cum scoate din buzunar o hîrtie mare și nouă.

– Stafide și două limonade mari.

Băcanul îi întreabă bănuitor:

– De unde ai banii?

– Am muncit două zile la primar . I-am curățat podul de vechituri și mi-a dat o hîrtie.

– Așa... conchide neîncrezător băcanul. E convins că puștiul umblă la doamna Caronda.

– Să-i spui lui taică-tău că vin deseară la voi. Am primit țigări indiene, dacă vrea...

Sio și Tommy beau pe nerăsuflate lichidul verde-transparent, cu multe bășicuțe de gaz. Zăbovesc o vreme în răcoarea încăperii, apoi pornesc la drum.

Sio poartă o pălărie de pai, murdară. Între trestii e o plută și-or să se plimbe. Fata-și ridică fustele lungi și pășește pe plută. Băiatul apucă prăjina și se opintește cu ea în malul fraged. Sio vede printre trestii un pește umflat, cu burta în sus. Îl trage cu un băț pe plută. Nu e fricoasă și nici mironosiță cum sînt celelalte fete. De asta îi place lui Tommy să umble cu ea. El are și un briceag. Despică burta peștelui și-i scoate afară intestinele. Privesc curioși o vreme, apoi aruncă resturile în apă. Sio stă jos, turcește, o mînă o ține în apă, mîngîind-o cu degetele răsfirate, iar cu cealaltă își ține pălăria.

Se îndreaptă spre o salcie mare și foarte bătrînă. Fixează bine pluta cu pietre, apoi Tommy scoate punga cu stafide și o servește. Limonada încă le mai ține de sete, dar ce-o să se facă mai încolo? Deocamdată stau la umbră și mănîncă stafide. S-a petrecut și un eveniment important. S-au sărutat.

Mai spre seară au pornit spre trestiile de lîngă mal. Tocmai acum, cînd stă în picioare scrutînd asfințitul, Tommy scoate pentru a nu știu cîta oară ceasul fratelui său. L-a împrumutat pentru o zi. Și, neîndemînatic, îl scapă în apă. Sio scoate un țipăt: *vai, Tommy!*

El strivește între dinți o înjurătură, așa cum fac bărbații supărați.

– Vreau, nu vreau, trebuie să merg la doamna Caronda!

Situația este atît de dramatică, încît și Sio e de acord că nu se poate să se întoarcă acasă fără ceas. O vreme merg tăcuți cu bărbia în piept, la distanță unul de celălalt. Păcat, totul fusese așa frumos!

Se întorc în sat și rațele care s-au bălăcit în baltă. Marginile dantelate ale rochiei fetei se udaseră și acum colbul drumului le-a năclăit.

De departe zăresc turnurile ruinate. Fusese cîndva un fel de palat. Arsese într-o noapte. Și nobilii și servitorii au murit. Răi, lacomi, jefuiseră pînă la sînge satele din jur. Și, culmea, acum locul e atît de damnic și totuși oamenii îl refuză bunăvoința. Cerșetoarea satului, Caronda, nebuna, stă printre dărîmături.

– Cred că e mai bine să rămîi aici. N-aș vrea să-ți pătezi onoarea. Ești încă mică.

Sio oricum n-ar fi intrat, dar ultima remarcă o jignește. Îi întoarce spatele. Tommy face o strîmbătură: *mofturi de femeie!*

– Sio, Sio, Sional...

Fata se oprește fără să se întoarcă.

Deși nu-i răspunde știe că-l va aștepta.

Ușa cu lemnul ars și putred de ploi se deschide și, doamna Caronda, toată numai mătăsuri și bijuterii, îl invită în salonul cu pereții coșcoviți și afumați, cu candelabre sparte și catifeaua canapelelor mîncată de molii. Este cea mai bine păstrată încăpere a fostului palat. Tommy sărută mîna femeii încă tinere și e uluit de rochiile, de pantofiorii auriți, de părul foarte lung, nepieptănat, curgîndu-i pe umerii goi, pe spate, pe sîni. Doamna Caronda îl servește cu un ceai.

– Ai crescut, Tommy. N-ai mai fost pe aici de un an.

Băiatul pornește prin încăperile castelului. Numai moloz, praf și lucruri pe jumătate arse. Caută prin toate ungherele. Vede și bani, și haine, și cărți. Nu se atinge de nimic. Nu e hoț. De o coloană spartă e legat un cal.

–Ia te uită, calul lui Todd. Aș putea să merg prin spatele grădinii lor și să-l leg de gardul lui Todd. Nu va ști nimeni cine l-a adus.

Așa va face, dar deocamdată caută ceva pe sub dărîmături, printre sertarele mobilierelor sfărîmate. Vede cerul prin acoperișul spart. Se înnoptează.

Sio îl așteaptă. Urcă un etaj. Imposibil, trebuie să fie undeva. Îl găsește într-un pahar răsturnat pe sobă. Îl apropie de ureche. Ticăie. E aproape nouă. Și-l pune la mînă. Se întoarce la parter, ia calul și sărută mîna doamnei Caronda.

– Du-te Tommy. *Și nu uita că va veni o zi cînd mă vei răsplăti ca un bărbat.*

Tommy roșește. Sio e prea departe, n-a auzit. S-a întunecat de-a binelea.

– Tommy, îl întîmpină acuzatoare. De ce-ai făcut asta?

– Dar e calul lui Todd!

– Și?

– Îi vom duce calul pierdut. Sau furat, naiba știe. Fără el nu poate cără bușteni. Urcă și ea pe cal și pornesc la pas.

Ochii lui Tommy scrutează zarea. Își mușcă buzele și ia o hotărîre. Niciodată nu va mai merge la doamna Caronda. De ce să-i fie rușine de oameni?

– Merge ceasul?

– Da.

– Înseamnă că nu s-a udat?!

– Cum să se ude?

S-au împăcat. Tommy o ține delicat de talie, iar Sio și-a lăsat capul pe umărul lui și cîntă ceva.

În pungă mai sînt cîteva stafide.

După fanzinul Brain nr.1

CONCURS JSF

20.000 de mii de lei pentru cea mai bună continuare a povestirii de mai sus. Minimum 10 pagini dactilo, maximum 20. Povestirile se primesc pînă pe 3 martie a.c. pe adresa Jurnalului SF.

Cătălin Gănescu

MOARTE

15 Jurnalul S.F.

Gînduri şi senzaţii vizuale amestecate. În faţa oglinzii, îngenunchiat, cu cearcănele înfăşurate în jurul ochilor obosiţi, faţă asimetrică... imaginile terifiante ale ultimului cataclism nuclear, fiinţele iubite îngropate, miliarde de morminte tăcute înghiţind Speranţa, mutanţi... apoi, zîmbetul lui Moarte, creatură scîrboasă născută parcă din coşmarurile noastre. Prim-plan: capul, un craniu şlefuit, se clătină neîncetat accentuînd aspectul grotesc conferit de ochii adînciţi în orbite, buzele cărnoase şi gîtul gros, plin de tendoane şerpuitoare. Costumul negru, rupt pe alocuri, flutură în vîntul plin de particule radioactive dezvelind parţial un schelet aparent metalic; încheieturile scîrţîind a muzică funebră, aparatul de la centură lovindu-i pulpele prea subţiri, zăngănind infernal.

Moment de luciditate.

Aşa cum este, Moarte face parte din viaţa cotidiană, el vine să ne aline pe vecie durerea, în urma lui rămîn grămăjoare de cenuşă - rămăşiţele celor prea obosiţi să mai suporte povara vieţii. Îl iubim şi-l urîm.

Delir.

Zice, aşezat pe trotuarul corodat, monologhează cu glas scăzut. Nu prea pare să mă bage în seamă. Elaborează o teorie: ideile simple sînt deosebit de penetrante şi subversive, avînd marele avantaj că se integrează doar în cele mai primitive sisteme mentale; un alt atu al lor - sînt asimilate perfect, devenind *„invizibile"* pentru un psihanalist; de multe ori ele reprezintă motivaţiile unor gesturi ce par fără sens, alteori creează adevărate psihoze generale căpătînd formă şi coţinut, încarnîndu-se.

– Vezi, tu, mi se adresează brusc, Moarte este o astfel de idee infiltrată în universul nostru mental, integrată în sistemul vegetativ; excesul de potenţiali sinucigaşi din oraş a ajutat-o să se materializeze.

Tace subit. Pe chip i se citeşte încordarea. Apoi se relaxează schimbînd subiectul. Îmi şopteşte la o ureche că a citit o carte, o Istorie a Epocii Luminoase. Zărindu-mi expresia feţei izbucneşte în rîs.

– Cînd ajung Dincolo vă voi aduce la toţi cîte una.

Nu-l mai înţeleg.

– Ştii ce, fac eu, mai bine zi-mi un banc.

– Nu mai am timp, priveşte!

Moarte apăruse de după colţul unei clădiri. Stupefiat, privesc cum ajunge lîngă Zice. O perdea cilindrică de ceaţă cade între ei şi restul lumii. Nu-mi aud urletul dezlănţuit...

Cînd puful auriu dispare, lîngă Moarte odihneşte o grămăjoară de cenuşă. Moviliţa semănînd cu un con de vulcan în miniatură pare plină de viaţă - nu m-ar mira dacă ar începe să spună, în maniera proprie lui Zice, o poantă cu mutanţi. Nefiinţa se îndepărtează avînd pe buze acelaşi zîmbet enigmatic. Astăzi sărbătorim, oraşul este plin de cărţi de istorie. Pe a mea am găsit-o dimineaţă în cutia de poştă. Mirosea a cerneală proaspătă. Am mîngîiat-o fără să vreau. Pînă la prînz citisem mai mult de jumătate din ea. O notă, în josul paginii două sute, m-a făcut să tresar - descria un obicei din trecutul îndepărtat, cel care executa condamnaţii la moarte se îmbrăca în negru şi îşi punea o mască.

❂❂❂❂

Sînt nebun, sau ce?... În urmă cu cîteva zile i-am văzut citind pe nerăsuflate cu cărţile sprijinite pe genunchi, acum nimeni nu-şi aminteşte nimic în plus, Istoria mea a dispărut.

Ies să mă plimb. Noaptea liniştită mă calmează, caut cu privirea o breşă în draperia de smog ce acoperă cerul, dacă am noroc voi zări o stea. Aud zgomote în dreapta mea. Încremenesc. Moarte mă fixează zîmbind. Perdeaua de ceaţă ne învăluie lent. Închid ochii, ştiam că se va întîmpla...

O mînă mă scutură violent.

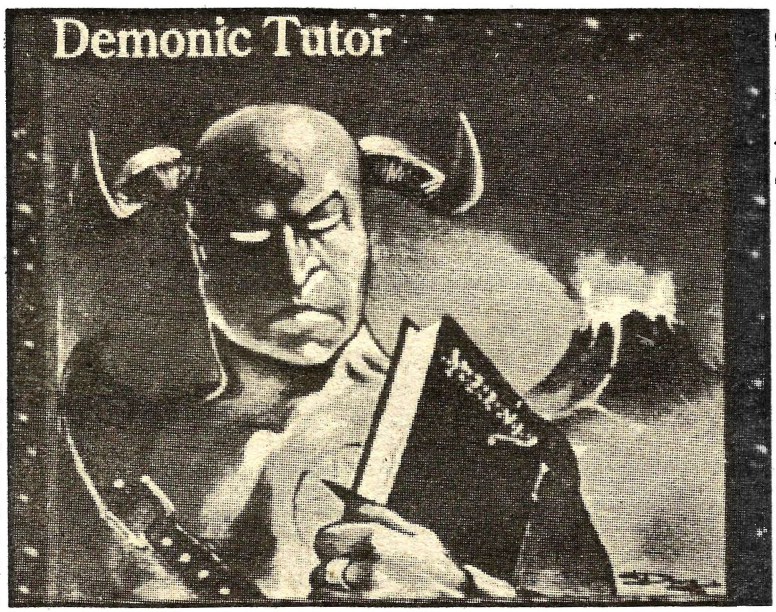

– Ai degetele reci, încerc o glumă.

În faţa mea mitul se spulberă, aşchiile rezultate îmi zgîrîie retinele, un om ca oricare altul încearcă să se descotoroseasă de costumul său de carnaval.

– Ascultă fără să mă întrerupi. Dincolo de centura de radiaţii se află un depozit de cărţi de istorie în două ediţii. O dată pe săptămînă le răspîndeşte în tot oraşul, stocul pare nelimitat. Filele ediţiilor mai vechi sînt impregnate cu o substanţă volatilă, cu efect întîrziat, care inhalată îţi şterge o parte din memorie, pierzi doar două zile din viaţă. Cărţile se autodistrug după cîteva ore de contact cu aerul. Ai să vezi, în depozit sînt ţinute în containere speciale. Aparatul este o armă complexă, cu radiaţii termice, folosită de Trupele Speciale în ultimul război. Maneta neagră - trăgaci. Maneta verde - generare ceaţă, în poziţia OFF efectul încetează. Pe ecranul din dreapta - curba psi a purtătorului; dacă simţi că o iei razna predai ştafeta avînd grijă să-ţi alegi un succesor. Pentru aceasta îi vei da un exemplar de Istorie din ediţia mai nouă ale cărei file nu sînt impregnate - ţie ţi-am dat o astfel de carte. Pe ecranul din stînga - curba psi a indivizilor aflaţi pe o rază de doi kilometri în jur, cînd coboară sub limita inferioară, marcată cu roşu, te întorci în oraş şi-i omori pe potenţialii sinucigaşi - ecranul din centru ţi-i va semnala.

– De ce toată această mascaradă?

– Trebuie să supravieţuim, omule, ne trebuie puncte de sprijin. Am uitat să visăm, nu mai avem viitor, prezentul este mort. Dă-le posibilitatea să citească, să-şi redescopere trecutul, strămoşii... apoi, Frica de Ceva Neînţeles... chiar nu pricepi? A, era să uit. Zîmbeşte tot timpul, te va ajuta, garantez!

Îşi aprinde o ţigară inhalînd profund. Degetele îi tremură.

– Hai să terminăm odată, fă-o!

Ezit o secundă înainte de a-l ucide.

Trebuie să zîmbesc.

Zîmbesc.

VITRINA CU ILUZII

Zei, oameni și lumină

"Lord of Light" e romanul care mi-e cel mai drag. L-am citit și răscitit cu plăcere, dar n-aș putea explica de ce țin atît de mult la el. Poate pentru că reprezintă CEEA ce apreciez cel mai mult la SF: neîndoielnice calități literare, acțiune captivantă, personaje convingătoare, risipă de cultură... Deși am citit mult despre mitologia hindusă, am convingerea că nu știu destul, că Zelazny a avut acces la niște texte de care n-am aflat, că unele detalii îmi scapă.

Pentru că povestea lui Sam se desfășoară într-o lume ce reproduce cu fidelitate universul mitologiei indiene. Chiar dacă autorul are grijă să explice fiecare fenomen, păstrîndu-se cu meticulozitate în spațiul SF, senzația generală este de basm, de lume fantastică, de vis întrupat. Zeii lui Zelazny sînt oameni, cu calități și defecte, cu slăbiciuni și ambiții. Dar respectînd cu atenție (care nu poate fi percepută decît de un bun cunoscător al mitologiei hinduse - de aceea spuneam că romanul mă complexează) evoluția religiei indiene. Schimbările din ierarhia zeilor, petrecute în cele cîteva mii de ani ale civilizației hinduse, sînt respectate de Zelazny cu strictețe, chiar dacă explicațiile sale sînt altele (reîncarnarea în alt trup a celor ce joacă rolul zeilor, moartea unora și înlocuirea cu alții, care au alte atribute, etc.) Zeii din lumea aceea bizară au caracteristici supraomenești, unele naturale, prin dezvoltarea conștientă a unor capacități paranormale, altele artificiale, datorate unor aparaturi sofisticate. În fond, rămîn oameni, cu gelozii mărunte, calități și slăbiciuni. Conflictul aparent, lupta între evoluționiști și conservatori, se dovedește a fi, de fapt, o luptă între ambiții, între comoditatea și dorința unora de a păstra privilegii, și tendința generală a oamenilor spre progres. India modernă dovedește că un asemenea conflict e artificial, alături de religia străveche apărînd tehnica nucleară. Deci (iar acesta e un merit al cărții) spiritul uman primează, de sub măștile divine răzbat simțăminte pur omenești.

Mărturisesc că m-au impresionat profund două fragmente, care ilustrează afirmațiile anterioare. Primul este cel în care Sam cere să i se interpreteze "Valurile Dunării" în timp ce bea vin de Burgundia, din stocul adus de pe Pămînt, la colonizarea planetei. Nu Vivaldi, nu Bach, nu Beethoven. Un vals de Strauss. Ceva atît de omenesc... și care demonstrează că Sam, cu toate puterile lui, e un individ obișnuit, fără snobisme sau pretenții exagerate. Al doilea, cel în care zeul morții, cel neîndurător, inventatorul attor unelte ucigătoare, îngrijește copila debilă mintal, care-i tot ce-a rămas din iubirea lui, cea care l-a făcut să devină o unealtă în mîinile zeilor, dar și să se revolte împotriva lor...

O lume a zeilor extrem de omenească, cu toată bizareria ei. Pentru că în lumea aceea există ciudățenii și paradoxuri. Care respectă însă, după cum am mai spus, dezvoltarea istorică a hinduismului. Sam afirmă că a ales budhismul din întîmplare, că ar fi putut, la fel de bine, să folosească islamul sau creștinismul pentru a combate lumea zeilor. Nu-i adevărat, impactul altor religii n-ar fi fost la fel de puternic, nu s-ar fi potrivit cu mentalitatea indiană. De altfel, preotul expediției de colonizare, dușman feroce al hinduismului, a ajuns un fel de divinitate monstruoasă, ce conduce armate de morți împotriva necredincioșilor...

Întîmplarea a făcut ca romanul să apară la scurt timp după moartea prematură a autorului, de la care așteptam încă multe capodopere. Nu-mi rămîne decît să exclam, parafrazînd un poet american: "Doamnă Moarte, erai atît de nerăbdătoare să-i vezi privirea albastră?"

Liviu Radu

Roger Zelazny - Domn al luminii
Traducere de Mircea Ștefancu
Editura NEMIRA

DICTIONARUL MUZICII CU OARECARE TEME SF

Blue Oyster Cult:

Multe melodii pe multe albume au teme SF: „Veteran of the Psychic Wars" (care a fost și pe coloana sonoră a filmului „Heavy Metal") de pe albumul „Fire of Unknown Origin"; „E.T.I.", „The Subhuman", „Flaming Telepaths" și cele mai multe piese de pe „Tyranny and Mutation" și „Secret Treaties". Lucrările de mai tîrziu cuprinzînd „Godzilla" (de pe „Spectres" și „Some Enchanted Evening"), referitoare la reptila noastră mîncă distrugătoare a orașului Tokyo; „Monsters (de pe „Cultosaurus Erectus"), povestind despre un mic grup de oameni care scapă cu viață pe un Pămînt răvășit, dar care luptă unul cu altul; „Black Blade" (de pe „Cultosaurus Erectus" și „E.T. Live"), piesă creată în colaborare cu Michael Moorcock; „Nosferatu" (de pe „Spectres"), o reinterpretare a poveștii lui Dracula; „Vengeance (The Pact)" (de pe „Fire of unknown Origin") reluînd episodul „Tarna" din filmul „Heavy Metal"; și „Sole Survivor" (aflat și pe albumul „Fire..."), povestește despre ultimul om rămas pe Pămînt, care fuge de extratereștii veniți să-l salveze.

LP-ul „Imaginos" vorbește despre un vrăjitor încercînd să arunce în lume creaturile demonice numite „Les Invisibles".

„The Great Sun Jester" de pe „Mirrors" se bazează pe nuvela „The Fireclown" a lui Michael Moorcock (întîlnită și sub titlul „The Winds of Limbo").

„Joan Crawford" de pe „Fire..." poate fi SF în funcție de părerea voastră despre hackeri. Din întîmplare, două seriale ale lui Karl Edward Wagner conțin referințe directe la melodia „Astronomy" (de pe „Secret Treaties"); mai ales capitolul „On the Origin of Storms".

Boney M.:

„Night Flight to Venus" (piesa titlu a LP-ului), și „Stepenvolf" („Steppenwolf"? știe cineva dacă au folosit ortografia americană sau europeană?), o poveste cu oameni-lup pe același LP.

Bonzo Dog DooDah Band:

„Urban Spaceman" de pe „The Best of the Bonzos", și „There's a Monster Coming" de pe „Gorilla".

Bored Games:

Piesa „Joe 90". O piesă clasică *Kiwi underground pop*. Acest grup de băieți de școală a fost unul dintre primele care au propus „Dunedin Sound" asociat cu eticheta Flying Nun, iar membrii trupei au continuat să cînte cam în toate trupele Dunedin importante, inclusiv în Chille, Verlaines, Clean, Straightjacket Fits etc.

Boston:

LP-ul „Third Stage" are un fragment simulînd decolarea unei nave spațiale. (Toate cele trei coperți ale albumului conțin povestea navei spațiale *Ghitara* aflate în căutarea unei noi case).

Bow Wow Wow:

Punk. „I want my baby on Mars", „Giant sized baby thing!"

Bowie, David:

„Space Oddity" pune problema experiențelor pe orbită. Are și un film, „The Man who Fell to Earth".

Vezi și „Diamond Dogs" (mutațiile de pe Pămînt după explozia bombei) și „Ziggy Stardust and the Spiders from Mars", despre o trupă rock pe Pămînt cu cinci ani înainte de distrugerea lui: acest LP mai conține „Five Years" și „Starman". De pe „Hunky Dory", vezi „Life on Mars", iar de pe „Station to Station", vezi „TVC15".

De urmărit și „Ashes to Ashes", „Memory of a Free Festival", și „1984". De asemenea, „Cat People (Putting out the Fire)" de pe „Let's Dance", piesa de generic a filmului.

Cîteva comentarii asupra lui Bowie...

Bowie, David:

Multe dintre albumele sale conțin și cîteva piese sf. Cele mai importante sînt: „Space Oddity", piesa de teatru, se pare că a fost cîntată la BBC, într-o emisiune despre coborîrea pe Lună a lui Neil Armstrong; „The Man Who Sold the World"; „Hunky Dory" care conține „Life on Mars"; „The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars", prima față conține piese sf, a doua se referea la o trupă rock a cărui lider se sinucide (probabil aceeași trupă care cîntă melodiile de pe prima față); „AladdinSane"; „Diamond Dogs", un fel de album „1984", Orwell-ian care conține piesa „1984" și altele despre Big Brother; „Heroes", „Scary Monsters (and super creeps)" care conține piesa de titul și „Ashes to Ashes", o urmare la „Space Oddity". De asemenea „Cat People (Putting out the Fire)" de pe „Let's Dance", piesa de generic la filmul cu același nume. „Tonight" are o piesă, „Loving the Alien", iar albumul „Never Let Me Down", o alta. „Station to Station" a fost concepută, deși niciodată folosită, ca soundtrack la unul dintre filmele sale, „The Man who Fell to Earth", un clasic despre invazia extratereștrilor. Bowie a mai făcut vreo alte două filme sf, „The Hunger", despre vampiri, și „Labyrinth" unde joacă rolul regelui spiridușilor care au răpit frățiorul unei tinere care declarase „Aș vrea să-l ia spiridușii!"

VA URMA

Traducere
Mihai Samoilă

SCIENCE - FICTION
LEVIATANUL TERESTRU

autor : Michael Moorcock
pag. 180 ; preț : 3800 lei

O extraordinară incursiune într-un univers paralel, în care cursul istoriei este total schimbat.
Mari personalități ale istoriei au un destin diferit. Aventurile căpitanului Oswald Bastable ce se confruntă cu o multitudine de alternative ale viitorului, pentru a-și înțelege propriul destin.

Comandați chiar ACUM pe adresa :
ALDO PRESS, c.p. 76 - 161, București 77450
Editura suportă cheltuielile de expediție.
Plata se face ramburs la primirea coletului prin poștă.